

STEZICE

Stezice 2005/06

20. junij 2006

Izdajatelj

Gimnazija Novo mesto

Mentorica

Tina Furlan Turk

Glavna urednica

Judita Kulovec

Hvala za pomoč

Tjaši Žugelj
Maši Pavlič

Foto

Tjaša, Dado, Judi, DoggyBisquit

Model

Marija Kocjan

Oblikovanje

dadomail@gmail.com

Prelom

Špes grafika

Tisk

Tiskarna **Alfagraf trade**
tiskarna d.o.o.

Naklada

300 izvodov

- 3 UVODNIK
- 4 CVETOČE ČEŠNJE
- 5 NA POTI V HOLLYWOOD
- 6 PISMO ZA MAJO
- 7 297 IN VeČ
- 10 NiČ SE NE USTAVLJA
- 13 OBLAKI
- 16 ČETRTEK
- 17 TRUPLO JE IZGINILO
- 18 PESMI
- 19 ROMANCA NA WC-ju
- 23 EASY RIDER
- 24 DA REAL PREŠERN
- 25 SRČEK
- 25 PADAŠ
- 26 INTERVJU
- 28 PESEM
- 29 EKSKURZIJA
- 30 PESMI
- 31 USODI NE MOREŠ UBEŽATI
- 32 PESEM

KAZALO

Judita Kulovec

Neprespane noči in podočnjaki, ki jih niti puder ne skrije, sledijo zasledovanju pobeglih prispevkov. Še sreča da delamo Stezice in tako vsakokrat najdemo pot do uspešno zaključene nove številke. Saj potem se za ves trud naužiješ pohval zvestih bralcev, ki bodrijo ekipo, da vzdržuje dolgoletno tradicijo našega časopisa. Tudi hudomušni nasmeški ti polepšajo dan, saj veš, da je bil tvoj cilj dosežen: še eno obdobje novomeških gimnazijcev je zapisano v zgodovini.

V bedi in blišču ljubezni poeti že od nekdanj opevajo ta skrivnostni pojav. In ga bodo še naprej, dokler ne odkrijejo njenega čaru ... V zgodbah pa svoje misli predstavimo z najmočnejšimi pridevniki, da lahko vsak spozna, kaj mu hočemo sporočiti. Pripovedujemo o nerazumljenem svetu mladosti, razkrivamo svoje strasti in trepetamo pred neusmiljeno kritiko bralca - kaj bo rekel nekdo, ki ne pozna okoliščin nastanka umetnine? Bo razumel ali bo sad tvojega uma in rok razcefral, da se nikoli več ne pritakneš papirja?

Ni važno.

Mnenje drugih ne spremeni dejstva, da čutim, imam želje in potrebe. Čeprav se bom mogoče čez leta le nasmehnila neizkušenemu dekletu, ki je pisalo zgodbe z mojim podpisom na koncu, bo vsaka zapisana beseda zaznamovala svet. Ne pričakujem spremembe človeštva zaradi drobnih besed, ki jih javnosti zaupam preko potrpežljivega papirja. Ob nastajanju teh vrstic pa vsaj zanesljivo vem, da *mislim, torej sem*. In grem naprej, da se sprehodim skozi mladost v naivni veri, da vem vse in to najbolje.

Ob predaji prestola tako želim vsem, da se sanje z jutrom ne razblinijo in ostanejo vsaj v srcu - da ne potrošimo preveč dreves ob krizi naravnih virov:). Tisti, ki odhajamo iz strahovlade Mature pa si z natisnjenim zapuščamo spomin za debate ob morebitnih srečanjih vseh starih in mladih, ki so kdajkoli prisostvovali nastajanju Stezic.

Do takrat pa uberem svojo pot in upam, da ob kakšnem postanku za kavo zasledim najnovejši gimnazijski song.

Prijetno branje tudi Vam!

CVETOČE ČEŠNJE

Babica je prišla na vrata sobe svojega 7-letnega vnučka. »Kaj pa počneš?« ga je z mirnim glasom vprašala. »O, zdaj bom porušil rekord. Yes, to!« je vnuk komaj utegnul spregovoriti izza računalnika. Babica je pokimala z glavo in se počasi odpravila na balkon ter se usedla v udoben naslonjač.

Na njene ustnice se je pritihtopil nasmešek. V času, ko so zorele češnje, so otroci na vasi kamenčkali. Zase je pravila, da ji ta igra ni po godu, saj je kamenček vedno zabrisala predaleč. Ljubše so ji bile skrivalnice. Tako dobro skrivališče je znala najti, da je celo Petranov Miha ni našel! Na koncu, ko so se ostali otroci predali, je za nagrado vselej dobila pest češenj. Najslajše so ji bile tiste, ki jih je nabral Janez iz sosednje vasi te so ji zares tekstile.

Dedek Janez se je pridružil babici na balkonu, ki je ponujal pogled na cvetočo češnjo. Kmalu bodo zazoreli prvi sadeži in takrat ji bo Janez iz sosednje vasi nabral pest rdečih češenj. »Se še spominjaš, kako smo se kot otroci podili po vasi? Vsi bos, v ponošenih oblekah in rdečih lic. Se spomniš, ko si mi za gregorjevo izdelal piščal iz leskovine?« je potihoma vprašala babica. Dedek jo je nežno prijel za roko in glavo naslonil na njeno zgubano čelo. »Kako se ne bi! Pa ti, še veš, kako si mi spletla venček iz spomladanskih cvetic?« Nasmejala sta se. »Veš, takrat ko sem ti pomagal z drevesa in ob tem raztrgal hlače, sem bil doma pošteno tepen. Bile so to nedeljske hlače, ki sem jih dobil po bratu.« Babica je zavzdihnila: »Bili so to lepi časi. Življenje je bilo težko, veliko smo delali tudi otroci, da smo si zaslužili kruh, a imeli smo lepo otroštvo. Razigrano in družabno. Želim si, da bi najini vnuki vsaj malo okusili te svobode v naravi in da bi preživeli kakšno uro na prostem namesto v hiši. Že cel dan so zaprti. Gal je za računalnikom, Nela pred televizorjem, Gaber pa še kar spi.« Dedek je pritrdil: »Vse se je spremenilo. Drugače je, kot je bilo včasih. Moderna tehnologija nas ne združuje, temveč razdružuje. Morali bi imeti več časa, saj nam vsi aparati in pripomočki pomagajo, da delo hitrejše in celo boljše naredimo. A iz dneva v dan imamo manj časa za svoje družine in prijatelje. Vse manj se srečujemo in družimo. Prav imaš, otroci se danes stežka spravijo iz svojih sob.« »Ko bi jih vsaj sonce spravilo ven! Poglej, kako lepo vreme je!« Babica in dedek sta molče zrla v razgibano pokrajino.

Čez nekaj časa so se balkonska vrata odprla in najmlajši vnuk je pozdravil stare starše: »Hoj! Dovolj imam teh igric. Oči me pečejo. Z Matejem in Urošem se dobimo na igrišču, samo

še po žogo skočim. Čao! Pridem kmalu!« Stekel je v garažo in še zaklical na balkon: »Nela pride ob sedmih. S prijateljico sta šli na sprehod.« Babica in dedek sta se spogledala in prijetno nasmehnila. »No, mogoče pa otrokom ne gre tako slabo v današnjih časih, kot sva mislila. Grem zbuditi še Gala, drugače bo še noč prespal,« je dejal dedek, poljubil babico in s pomočjo palice odkorakol po hodniku.

Topel vetrič je premaknil sive lase, ki so bili na starem čelu. Sonce je še bolj zasijalo, babica pa se je naslonila na udobno blazino in zaprla oči.

NA POTI V HOLLYWOOD

Ste morda vedeli, da na naši šoli deluje mlada skupina filmskih navdušencev?

Do se sedaj so posneli že štiri filme, idej pa jim še kar ne zmanjkuje in nastajajo novi in novi projekti. Iz projekta v projekta pa se izboljšuje tudi tehnika in kvaliteta filmov.

Prvi projekt je nastal v sklopu predmeta slovenščina, kratek 10 minutni film z naslovom Pogajalni pogovor, ki govori o nesoglasjih med sosednjimi narodi.

S tem filmom je bil prebit led. Sledili so mu še Podgurski fitnes, kratka komedija o preprostemu Podgurcu, ki pride v fitnes, tam pa naleti na mogočnega mišičnjaka, njegovo pravo nasprotje. V filmu prav tako ne manjka lepih deklet ...

Ker pa je dandanes močno povečana stopnja terorističnih napadov in nikoli ne veš iz katerega vogala te bo napadel kakšen terorist, so se odločili, seveda na smešen način, ovekovečiti tudi to temo in nastal je film Moderni terorizem. Prav za ta in pa naslednji film Frazemi, so si vzeli malo več časa in priprav, tako da sta nastala res dva izvrstna izdelka. Zadnji film Frazemi, pa je povrh vsega še poučen, saj bo gledalce poučil o stalnih besednih zvezah. Pri tem filmu so posneli tudi nekaj zelo nevarnih in drznih prizorih, pri katerih so sodelovali profesionalni kaskaderji; od kotaljenja po strmem prepadu, padca z nekaj metrskega balkona do padca v globoko jamo, itd.

Mlada skupina Produkcija Doggy Bisquit, kot so se poimenovali, je neprofitna in amaterska skupina, ki med svojimi člani združuje ljubezen do filmske umetnosti. Sproti nastajajo novi in novi scenariji, vseh zvrsti, od dokumentarcev, epskih filmov, do stalnic komedij in parodij... Tako lahko iz pod njihovih v kamer v kratkem pričakujemo epsko-akcijski komediji o Švarciju, junaku, ki bo postavil nove temelje filmske umetnosti v Sloveniji, o Ninjah na Slovenskem, dokumentarni oddaji o izvoru ljudi...

Temeljni cilji produkcije so zelo ambiciozni, naprej si želijo dobrih in kvalitetnih izdelkov, vedno strmijo k temu, da se učijo na svojih napakah. Njihov temeljni cilj pa je in bo k ogledu filma pritegniti čim več ljudi, ki se ob gledanju sprostijo od vsakdanjih tegob življenja in se ob tem še pošteno nasmejijo. V kratkem bo izdelana tudi spletna stran, kjer si boste lahko več prebrali o skupini sami in njihovih projektov, ki si jih boste lahko tudi ogledali ... Na voljo pa vam je že njihov e-mail naslov doggy.bisquit@gmail.com, kjer se na njih lahko obrnete s predlogi, vprašanji, kritikami, pohvalami ali če bi se jim le želeli pridružiti pri katerem od naslednji projektov ...

PISMO ZA MAJO

Prižigajo se zvezde,
nemiren je večer.
Nekje v daljavi skovika ...

Veter počasi prenaša papir,
nevidna ga roka mečka
- se k tebi odpravlja. -

Bila je že taka noč.
Davno nekoč.
Minilo je mnogo že zim.
In igre in cvetje in pesmi.

Kaj vse je bilo že,
objemi, poljubi - kaplje ljubezni.

Je čakal že kdo
- in čakal še bo -
na vrnitev.

Ker začaran je krog.

Še zdaj tu živim
- čakam, bežim -
morda pa se vrneva kdaj ...

Tja - kjer sva z roko v roki
nekoč
podili čas in oblake samote.

Kje pa je zdaj tisti čas?

Kje tvoj je nasmeh?

Pridi še kdaj...
Bova skupaj odšli
na sprehod - na travnik, v gozd.

Še tukaj sedim,
se tiho mirim -
up me upira že više ...

Še tu sem doma
- na koncu sveta -
spomin pa naju tam išče.

297 IN VEČ

»PoDavljeni!« - Pa zakaj to reče profesor pri katerem je verjetnost, da bom sredi ure zadavljen tako majhna, tako neznamna, kot količina oksonijevih ionov v vodni raztopini natrijevega hidroksida? Zakaj, no? Ko pa se veliko lažje zgodi, da se mi ena nesramna, zahrbtna funkcija ($f(x)=x^2$ je ravno prav zaobljena) obesi za vrat in me duši, dokler mi oči ne padejo ven iz jamic. Zakaj takrat nisem posvarjen? Tja, odgovor na to vprašanje je dejansko neverjetno preprosto, vendar pa bomo stvar - za dobro tega pisanja - nekoliko zakomplicirali. Recimo, da je to en navaden nesmisel, en izrodek realnega (beri krutega) življenja, da sta to dve stvari, ki sta tako različni, da se medsebojno izključujeta. Lahko bi rekli, da sta nekakšna paradoksa. Takih paradoksov je kar nekaj, čas je, da jim naklonimo nekaj časa.

Tole pišem na željo profesorice, saj v našem glasilu primanjkuje proze, člankov, skratka vsega kar je daljše od 297 mm in ima kolikor-toliko strnjeno zgradbo. Pri tem poskusu polnjenja praznine seveda računam tudi na tujo pomoč (čeprav bi mi seveda tudi samemu uspelo - o, ja), ker pač verjamem v stvar, ki se ji reče dobrota. Kljub temu, da po vsej verjetnosti ne bom osamljen, se strinjam s profesorico, kajti res je, da je po naših Stezicah raztreseno vse preveč majhnih drobtinic, semen. Tako obstaja nevarnost, da (če ne bo kdo hitro s trdimi koraki krenil na pot) se bodo še zarasle. In potem bo treba narediti drugo pot - »jovo na novo«. Ta slika se kaže tudi zunaj črno-belega sveta pik in črt. Nekako nam namiguje, kakšni smo Slovenci, pa še kdo drug tudi. Lahko bi rekli, da smo nekakšni izgubljeni poeti, brez orientacije, vendar z željami, ki se pustimo vladati neki manjšini. Z njo seveda nismo zadovoljni. In kaj naredimo? Rečemo: »Tako več ne gre!« in živimo naprej. Kot da bi nam v naslednjem trenutku že zmanjkalo živcev. Namesto, da bi povedali, kaj je narobe, s čim se ne strinjamo, takrat ko imamo za to ves čas in ves prostor sveta, se ukvarjamo z

obstranskimi stvarmi, »stvarmi za dušo«, ki nikomur posebno ne koristijo. S tem ne zapostavljam pesmi, kot nekaj s čimer se ne da veliko povedati (še več!!), ali pa kot nekaj s čimer si na lahek način zraven. Gre le za občutek, ki ti ga določena stvar da (podzavestno). Človek, ki napiše nek članek, nekaj »hard core natipkanega« se avtomatsko prikaže kot resnejša oseba, ki ima prav take namene. Pesnik se ti prikaže kot svobodnjak, prej vizionar, kot človek dejanj. Martin Luter, ki nabija svojih 95 tez na vrata grajske cerkve v Wittenbergu ima v roki knjigo, ne? Kaj pa Prešeren, ko piše Zdravljico? - En glaž, če vaša domišljija deluje podobno kot moja. Nekako se vam zdi, da bo Luter s knjigo napravil več kot Prešeren s kozarcem, ne? - Stvar razčiščena.

Vrnimo se nazaj k sedanosti. Torej, ne razkrijemo takoj naših želja (morda ne vemo kaj bi radi?), temveč pričakujemo, da bodo drugi kar sami od sebe vedeli, kaj želimo. In čakamo. In zgodi se naslednje. Namesto da smo čoln zatesnili, ko je bila luknja še majhna, smo zdaj prišli do stanja, ko je luknja tako velika, da je treba zamenjati cel čoln. Če še niste opazili; to je naš paradoks. Vsi bi nekaj radi, pa tega nihče ne pove. - Vsaj dokler ni prepozno.

Morda je podoben odnos pripeljal do črne srede, 19. aprila letos. Pa niti ne, dijaške in študentske organizacije so že več časa opozarjale na neurejen status študentov, slabo organizacijo prehrane v srednjih šolah itn. Kot vemo je ostalo le pri opozarjanju. Predstavniki študentov in dijakov so se sicer redno sestajali z vodilnimi možmi države, vendar pa so bili to po navedbah bolj formalni sestanki, poziranje pred objektivimi. Vlada nas ignorira! Ignorira naše zastopnike. »Ignorira ljudi, ki imajo tolik plače k moja fotr pa mat

297 IN VEČ

skupi! Pa to ne morš verjet!« Ja, vidite to bi se tudi lahko vprašali: Kaj neki počnejo naši plemeniti voditelji? Zakaj imajo astronomske plače, če ne znajo doseči nič drugega kot pa splošen »štrajk«, potem ko druge opcije tako več ni. Saj najbrž jih vlada res ni poslušala, ni hotela, ker bi ji nakopalo dodatne skrbi - pa ne danes, jutri, danes je prevroče. Mogoče bi si vse skupaj lahko predstavljali takole: »Gospod tako res ne gre več naprej, študentje moramo kje spati, saj sami veste. Tega ne morete kar spregledati. Potrebni so ukrepi! Takoj!« V naslednjem trenutku minister vrže ven nekaj takega, le da zmede: »Nulla rosa sine spina, kajne?« In nadaljuje. »Bi malo čaja, kavo mogoče. Ne? Tudi prav. Poglejte, naslednjo soboto grem na golf v Lipico. Bi se mi morda pridružili?«

Mogoče so si naši voditelji upali, morda so uporabili kako trdo besedo, pa so bili zavrnjeni s podobnimi manevri. Vseeno vzpodbudno. Če že ne drugega, bi se vlada vsaj malo ustrašila in ne bi bila tako ravnodušna. Morda pa so le slepo prikimali in se nasmihali. »Ah, pozdravljen! Kako kaj naši ljubi študentje?« »Kar v redu, kar v redu, obstaja nekaj manjših problemov, vendar pa mislim, da se bodo počasi uredili.« »Lepo, lepo. Golf ta teden?« Če je tako, potem bi lahko s tistim denarjem, ki so ga v zadnjih par letih dobili zato, da so lobirali po ministrstvih, brez težav lahko zgradili enega spodobnega »študenta«. A ne? Pa recimo, da so pošteni. To zdaj ničesar ne spremeni. Problemi so tu in ni važno, kdo jih je povzročil, pač pa kdo bo ukrepal. Seveda bo potrebno sodelovanje. Tega pa ni. Zakaj ga ni? Jasno, paradoksi. Poglejmo si.

10.000 se nas je zbralo. Preplavili smo Kongresca in vse bližnje lokale. 10.000 ni majhna številka. Za Slovenijo še posebej ne. Veliko motivacije je bilo potrebne in seveda je bila tu. Ljudje so prišli iz različnih

razlogov. Po vsej verjetnosti se je največ srednješolcev narisalo v Ljubljani, ker s(m)o se na ta način zradirali v šoli. To seveda ni vse. Imeli smo »musko«, tudi alkohola ni manjkalo. Zvečer se je pripravljala Cvičkarija. »Fešta« cel dan! To je to! Čeprav se je večina navzočih oprijelo pravkar navedenih motivov, je vse skupaj ohranilo svoj smisel. Opozorili smo nase. S fakultativnim žvižganjem, s prepevanjem uporniških pesmi in seveda transparenti. Transparenti torej, glavna atrakcija, vse od »Vlada ma vas rada, šolnine so nagrada!«, pa do »Barcelona šampion!«, s katerim se osebno še najbolj strinjam pa čeprav je nekoliko izven konteksta.

Naše zahteve so bile jasne: Nočemo šolnin, hočemo postelje! Nočemo obdavčenega študentskega dela, hočemo zastoj javni prevoz! Kje je bolonjska reforma, kje je malica? Več štipendij, bone! Vendar pa je o njih vredno razmisliti. Kajti pojavijo se težave, nekaj teh izključujočih si nasprotij. In tukaj lahko na nek način razumemo vlado. Vidimo, da so naše zahteve v golem bistvu zahteve po denarju iz proračuna! »Dejte mi

297 IN VEČ

keš!« pa zna reči vsak. Vprašajmo se: Kako naj država omogoči zastonj javni prevoz? Kje naj dobi denar? Ne more jemati upokoјencem, ki že tako nimajo veliko. Kako naj gradi stanovanja? Naj prodaja medvede? Logično, da bo država poskušala dobiti denar od tistih, ki stvari želijo, zahtevajo. Potemtakem so najbrž tudi pripravljeni plačati. Plačal bo kupec, nihče drug - to je kapitalizem. Država bo uvedla šolnine, obdavčila študentsko delo. Jasno, normalno, lepo in prav. -Ne ni!! Halo! Kako naj študent, ki mora mastno plačevati za stanovanje, pa če je še tako majhno, ki mora vsak dan dati dvakrat po 190 tolarjev za trolo in mu poleg tega trgajo zajeten delež od njegove nočne izmene, poravna še šolnino? Niso vsi starši zdravniki in odvetniki, ne dobijo vsi štipendij! Študirati pa je dandanes treba. Kdo bo pa danes kmet, ob tako nizkih subvencijah? No, kaj bo, draga vlada - denar za študij ali denar za kmetijstvo? Tako je to. Študirati ali težko živeti. - Kje je pa razlika?

Paradoksi, ja. Prišli smo do točke, ko je treba zamenjati cel čoln, cel sistem. Pa zakaj, hudiča? Marsikdo Sloveniji reče kar mala Švica; zakaj res ne bi bili nekaj takega? Zastonj študij, to je pa ja velik privilegij. Po moje bi se lahko obe strani malo žrtvovali, v bistvu bi se morali, normalno. Kajti lepo bi bilo, ko bi se še naprej lahko režali polovici Evrope v obraz, češ, vi morate pa plačati. -Pozor, naj to ne izzveni, kot da smo postavili zahteve samo zato, ker bi želeli biti drugačni (Tak sistem deluje ravno tako dobro kot vsi »evropski«, pa še ljudi osreči!!)- Pa naj država obdavči študentsko delo. Se bomo vsaj zastonj z avtobusi vozili. To najbrž ne bi bil prehud udarec. Glede šolnin smo lahko bolj skeptični. Naj rajši uvedejo davek na plastično embalažo. To bi bil zanimiv ukrep. Štipendije se dobi tudi drugje, ne samo od države. Skleneš dogovor s podjetjem, ki ti omogoči, da mirno doštudiraš, potem pa se brez težav pri njih zaposliš - zaposlitev prej kot v pol leta po končanem študiju (saj to tudi zahtevamo!?). Ne jemljimo države kot naše edine možnosti. Razmišljajmo ustvarjalno, široko. Ali vidite svetlobo v daljavi, svetlobo v koticu preproge vida?

Kot vidite obstajajo rešitve, ki upoštevajo obe strani. Seveda obstajajo. Sploh niso tako komplicirane in tudi ne skrite. Tako kot odgovor na tisto vprašanje na začetku. Samo pomisliti je treba. Zakaj profesor reče podavljani in se nič ne zgodi? Zakaj v drugem primeru nisem posvarjen pred pretečo nevarnostjo? - Človeški faktor. Seveda, zloba. Kakšen dolgčas bi nas objel, če ga ne bi bilo! Živeli bi v enoličnosti. Še dobro da obstaja. Individualnost nam prinaša življenje v življenje. Lahko smo ji hvaležni. Vsaka človeška lastnost nam obarva svet po svoje. Vsak človek prispeva svoj odtenek. Vsak nariše svojo packo, piko ali karkoli pač že. In tu je, naša slika življenja. Lepa ali grda, ne moremo je kriviti za naše težave, lahko pa krivimo sebe za vse več črnine na njej. Bodite boljši človek za boljši svet.

Kako grozen zaključek!! Jo, zdi se mi tako klišejsko.

2

9

⑨

7

NIČ SE NE USTAVLJA

Nič se ne ustavlja. Življenje drugih se nadaljuje. Drugi govorijo brez solz o umrlih. Nič se ne ustavlja.

Rien ne s'arrête
D'autres vies continuent
D'autres parler sans taire
Pour ceux qui se sont tués
Rien ne s'arrête

Jesenski dan sredi pomladi. Dež pere spomine na listih dreves brez soka. Čas se ne ustavlja, hiti in ne sprašuje, če bi želeli kaj spremeniti. Ne, nič ne bi hotela spremeniti. Le želela bi, da se jutri, ko se zbudi, sonce prerine skozi oblake. Življenje je popolno. Z ljubeznijo.

V pomladanskem dnevu sredi jeseni se je čas za hip ustavil. Po dolgem času so se njene oči srečale z modrimi očmi, ki so tako postale njen vsakdan. Bila je ena izmed tistih, ki ne verjamejo v ljubezen na prvi pogled. Sedaj verjame, ker jo je ta zadela.

»Obleci si vetrovko!« ji je svetovala mama. »Saj me ne zebe!« je Sara zakričala v pozdrav. Rolanje je najboljša zabava, kajti združiš prijetno s koristnim. V klancu prav čutiš, kako se topi odvečna maščoba v stegnih in kako se tvoje telo ob tem znoji. Na mostu je obstala in se zagledala v sončne žarke, ki so se odbijali od gladine reke. »Hmm, le kako na to gledajo ribe?« Nasmehnila se je in preskočila štiri stopnice do steze. »Kaj če bi si privoščila sladoled? Menda ga še imajo!« In že je čez minuto držala v rokah kepico jagode. Do parka, kjer so se med vikendi zbirali s prijatelji, je bilo le še nekaj metrov ravnine. »Mi pa nič, ne? Zase poskrbi, ostali naj pa gledamo! Hja! Gre še kdo z mano po sladoled?« se je namrščil Mitja v pozdrav in s seboj v slaščičarno odvedel še Barbaro in Lejo. Sara je prisedla na klop k Damjanu, ki je bil že cel teden potrt, ker je zapustil dekle. Pravi, da se ni zavedal, koliko mu pomeni in da je mislil, da ima dovolj vsega. Pa pač ni bilo tako in sedaj se je ni upal poklicati, da bi ji to povedal. Mislim, da se je bal, da ga bo zdaj ona zavrnila. No, karkoli. Bil je sončen petek. Ko si gledal naravo, ki se za kratek čas poslavlja, si se naenkrat zavedel, da čas leti tudi zate. »Drugo leto bom stara 19,« se je zamislila. »Ah, kaj šele? Se počutim kot starček poleg tebe pri svojih rosinah 24!« se je Damjan smejal v trenutku, ko se je družčina vračala iz sladoledne požrtije. »Lej ga lej! Sara, kako ti je pa uspelo to puščobo nasmejati? Že ves teden joka tukaj okoli, zdaj ga pa tri minute pustimo s tabo in se že smeji kot pečen zajec!« je dodal svoj komentar Mitja, »sicer pa smo med potjo pobrali še Leona, ki ga danes sonce čisto zadelo.« Sara se je lenobno obrnila, da bi videla Leona, ki je bil njen bivši sošolec. »Sara, preden narediš usodno napako in se ozreš, naj ti povem, da je Leon postal pravi šarmer. V roke so ga prijele sestre in ga ostrigle, prebarvale ter odpeljale v shopping! Res, pazi!« se je norčeval Mitja. Hmm in imel je prav. Ko so se Sarine oči srečale z modrimi očmi, se je v pomladanskem dnevu sredi jeseni čas za hip ustavil. Le trenutek je bil potreben, da se je njeno srce napolnilo s prijetnim vznemirjenjem. Leon, čisto drugačen in prav privlačen na pogled. Sara se je zavedla, da strmi vanj in se na hitro obrnila proč. Plaho je še enkrat obrnila pogled nanj, on pa se ji je v zadregi nasmehnil. »Kaj mi je? Pa saj to je samo Leon. Stari, isti Leon!« se je hotela zbrati. Mitja je navdušeno predlagal: »Gremo igrat košarko?« Ja in seveda so bili vsi za, Sara pa košarke ni marala, zato se je po nekaj minutah odločila, da gre proti domu. Kar naprej je mislila na to, kaj je pomenil tisti pogled in nasmeh. Nikakor se ni mogla zbrati. Šele ko ji je na pot prišel kamenček, ob katerega se je spotaknila, si je rekla, da je bolje, da ne razmišlja več o tem.

NIČ SE NE USTAVLJA

Noč je bila topla in nič kaj preveč primerna za jesen. Sara se je premetavala iz ene na drugo stran in nikakor ji spanec ni hotel priti na oči. Razmišljala je o Leonu in o tem, zakaj sploh razmišlja o njem. V roke je vzela mobitel in napisala sms Dober večer! Prosimo vas, če zapustite naše prostore misli, ker bi njihovi lastniki radi zaspali. Hvala za razumevanje - Nasmehnila se je svoji izvirnosti in se pokrila čez glavo, upajoč, da ji bo uspelo prespati saj kako uro noči. A čez minuto jo je predramil pisk mobitela, ki je razparal vse njene mreže za lahek spanec. Novo sporočilo prejeto. Leon - Večer! Tudi naša poslovalnica zapira svoja vrata! Ne pozabite s seboj vzeti svojih oči in druge reči! ;) - Sara se je zasmejala in že zbirala svoje možgane, da bi vrnila sms. A našla ni nič kaj preveč izvirnega, zato je rajši napisala resno - Dej no! Ne morem spat, ker si me čist zmedel danes v parku! Sploh pa, kaj delaš sredi noči pokonc? - In seveda, pričakovala je odgovor. Čakala je z mobitelom v roki. Minuto, dve, tri. »Pa kaj je zdaj? Najbrž je zaspal,« je pomislila in odložila mobitel ob postelji. Novo sporočilo prejeto. Leon - Ej vem, da se že dolgo poznamo in vse, ne? Ampak danes, ko sem te videl. To bo čudno za slišat oz. za prebrat. Jaz mislim, da sem se danes zaljubil vate. ? Kaj mi lahko takoj odpišeš? Sara je čisto šokiralo: »Kaj on tudi, isto kot jaz? To ne moreš verjet! Sigurno se zafrkava!« - Imaš ti mogoče res kakšen dostop do mojih misli al me zafrkavaš? - Rekla si je, da nima kaj za izgubiti, če pove po resnici. Tako da je spet čakala na sms. Novo prejeto sporočilo. Leon - Ura je šele enajst. Čez 15min se dobiva v parku. Pridi pa boš videla, da se ne zafrkavam. - »Zafrkava se! Kaj naj zdaj sredi noči grem v park? Ne, ne. Saj bom zaspala,« se je razburjeno Sara tretjič pokrila čez glavo. »Zaspala bom, zaspala bom, zaspala bom. Misli na kaj lepega in hitro boš zaspala, je govoril dedek. Na kaj naj pa mislim? Mmm, na Leona. Ne! Ne nanj! Kaj če bo pa on res čakal v parku? Ma, naj! Kaj pa, če je res tako neumna? Saj Leon ni neumna, da bi čakal. Kaj bi šla? Ajd, pa grem, ampak samo za 10 minut!« Sara se je nahitro oblekla in tiho odšla iz hiše po stopnicah. Sama pri sebi je govorila, da je neumna, a kar hodila je in prav nič se ni bala teme. Spremljala jo je ljubezen.

»Saj ga ni nikjer! Saj sem vedela! Kaj sem neumna, da mislim, da bo me sredi noči čakal v parku!« Bila je jezna sama nase, ker se je pustila ujeti v past. Izza hrbta se ji je ob tem razmišljanju pritihotapil Leon in jo objel okoli pasu: »Samo ne kriči, da ne boš zbudila celega mesta.« Sara se je res prestrašila, a ko je videla, da je to on, ni kričala. Spreletela jo je zaljubljenost in pustila je Leonu, da jo je še vedno držal okoli pasu. Nebo je bilo jasno, polno zvezdic, kar je kazalo na to, da bo jutri lepo vreme. Pod njim sta stara znanca sprevidela, kaj pomeni pogled ljubezni in sprejela njen dar.

»Rekel mi je, da sem lepa in da je čakal name. Rekel mi je, da sem tista, prav ustvarjenja zanj. Govoril je z nežnostjo, z besedami, ki ne obstajajo. Oh, še zdaj slišim le njegov glas.«

Il me dit que je suis belle
Et qu'il n'attendait que moi
Il me dit que je suis celle
Juste faite pour ses bras
Il parle comme on caresse
De mots qui n'existent pas
De toujours et de tendresse
Et je n'entends que sa voix

Kot da ne bi hodila, letela je tisto jutro. V njene oči se je naselil večni žarek. Kmalu so ugotovili zakaj. Mesec je postal dan, dan je postal minuta. Sreča je bila ob ljubezni in onadva sta se tega zavedala. Ljudje so pravili, da je minilo že dolgo časa, odkar so to videli. Res je bilo tako. Ustvarjena en za drugega kot princ in princesa v pravljici. Sms-i in telefonski pogovori niso bili potrebni, saj sta misli pošiljala po pošti ljubezni. Ko sta bila skupaj, sta vedela, kaj drugi potrebuje, kaj si želi. Nikoli jima ni bilo dolgčas in prijateljem ob njima ne. Končala sta visokošolski faks in si uredila stanovanje. Vse se je odvijalo tako hitro in po maslu. Leon si je našel službo

NIČ SE NE USTAVLJA

zavarovalniškega agenta, Sara pa je tisti čas naokoli pošiljala prošnje.

Večer je bil, ko sta se spomnila, da je njuna 6. obletnica. Leon je pogledal na uro. 22.50 Sara pa se je ravno odpravljala od svojih staršev, ko je dobila sporočilo - Ura je šele enajst. Čez 15 min se dobiva v parku. Pridi pa boš videla, da se ne zafrkavam. - Sara se je nasmehnila in pohitela v park. Tam jo je čakal njen izvoljenec. Objela ga je in mu zašepetala: »Samo ne kriči, da ne boš zbudil celega mesta.« Pod zvezdnatim nebom sta se tisti pomladni dan po šestih letih zaročila.

Naslednji večer sta se dogovorila, da pripravita večerjo za starše in da skupaj proslavijo zaroko. Sara je skuhala, poskrbela za pogrinjek in pričakala svoje ter njegove starše. Leona še ni bilo. Pozno je ostal v službi, da bi naslednji dan lahko ostal doma. Sara je to vedela. Ob enajstih je do nje prišel tihi glas: »Ljubim te.« Nič ni rekla staršem, le pograbila je vetrovko in stekla po ulici. »Vedno bom ob tebi. Ne boj se.« Tokrat je kričala, ko je izpod tovornjaka zagledala zmečkan avto in njegovo telo. Njen krik je prebudil celo mesto.

Nič se ne ustavlja. Življenje drugih se nadaljuje. Drugi govorijo brez solz o umrlih. Nič se ne ustavlja.

Gleda skozi okno njunega stanovanja, kako dež umiva obzorje. »Ljubim vaju,« glas nežno pride do srca in njena roka zdrsi na trebuh, kjer se prvič premakne majceno bitjece. Njegov oče pa nežno poljubi mater na čelo.

Ugotovila je, da jo tudi občutki kdaj varajo. Da le ni vedno tako kot začuti. Da se stvari, ki se jih ljudje najbolj bojimo, največkrat ne zgodijo. Da se nekateri dogodki le v naših glavah spletejo v vozal negativnih misli in tako vplivajo na razvoj zgodbe.

Avto je videla le ona - s strahom prežeta duša, ki se boji izgube. Strah jo je jutra, ker ne ve ali jo bo sreča spremljala tudi danes.

Ženska, ki je varno zavetje še nerojenega otroka, se je tisti večer zavedla, da je vse ustvarila ista Roka. Vsak trenutek življenja je zapisan v večnost in ni niti v sekundi ponovljiv.

Moški, ki je oče popolno ustvarjenega bitja, je tisti večer spoznal veličino svoje ljubezni. Ko je kričala, jo je nežno objel.

Življenje je neponovljivo. Ljudje hrepenimo po nežnosti, kličemo po ljubezni, po darovanju, sprejemanju in občutku, da nekemu pripadamo. Hrepenenje, klici in želje lahko postanejo resničnost. Le zaživi jih in se ne sprašuj zakaj, od kje ... Zaužij jih v polni meri, z odprtim srcem!

OBLAKI

oblaki

Nad njimi letalo, v njegovih okencih prestrašeni obrazi z velikimi očmi. Obraz nemo obstmi.

Tako mehki so. Kako lahko komu grozi taka nevarnost med njimi? Saj so kot puh. Ne, ni res. Lažejo. Vse je v redu. Končno letim domov, kmalu bom videla svojo punčko verjetno že vsa živčna čaka, kdaj jo bo ljubi očka odpeljal na letališče po mami. Kako vesela bo, ko me objame. In kako vesela bo, ko ji povem, da dobi sestrico.

»Spoštovani potniki. Tukaj vaš pilot. Zaradi turbulenc vas prosim, da sledite navodilom stevardese in si pripnete pasove. Srečno!«

Torej je res?!

*

novice

»Dragi poslušalci! Z žalostjo vas obveščamo, da je nebo nad Torontom še vedno močno oblačno in ne kaže, da bi nevihte kmalu prenehale. Kljub vsemu, ostanimo pogumni in ne odnehajmo z molitvami ali s čimer koli že. Mogoče oči nad nami le sprevidijo, v kaj pošiljajo našo preljubo zvezdico! Zdaj pa prisluhnimo njeni skladbi in kasneje oddaji Na današnji dan ...«

»Ugasni to sranje! Niti besedice več od teh ušivih novinarjev! Le koga mislijo, da nategujejo. Dobro vem, kakšna norija je zgoraj!«

»Mama, umiri se! Z vreščanjem ne boš nikomur pomagala!«

Vsi dobro vemo, kaj se dogaja. Vsi vemo, da ima napovedovalec prav: nič ne moremo spremeniti, le upamo lahko. Na kaj misli? Bog, daj ji moč, mora verjeti, da bo prišla domov! Mora priti domov.

»Dober dan! Oči, bo mami kmalu doma?«

Mama, ne govori!

»Kdaj bo doma, bo kmalu?«

»Kmalu miška. Takoj po kosilu gremo na letališče.«

Razumela je ...

olajšan pogled

*

cesta

TEMNA, SIVA, GROZEČA. Vabeča. Spolzka v dežju.

Rrr, upam, da doma ne dežuje. Dovolj imam že te koprene, zaradi katere so vsi tako slabe volje in površni. Čas bi že bil, da zaključimo to delo, tudi stranka je vse bolj nestrpna.

Kaj ko so vsi tako nataktnjeni!

Kot ta asfalt se vlečejo s svojo trmo, a noben ne posluša. Sivi, kakor ta zrna, brezoblični komaj čakajo na konec izmene, da le lahko tečejo v solarij. Pa kaj jim to koristi? Cunje izrabljene ne pridobijo sveže barve, četudi je svež pralni prašek. In ta spolzeča sluz, ki se cedi, ko pride šef. A ko ga ni, hop na kavo - plačan bom, koga briga delo.

Kam me pelje ta pot, kam me je pripeljala doslej?

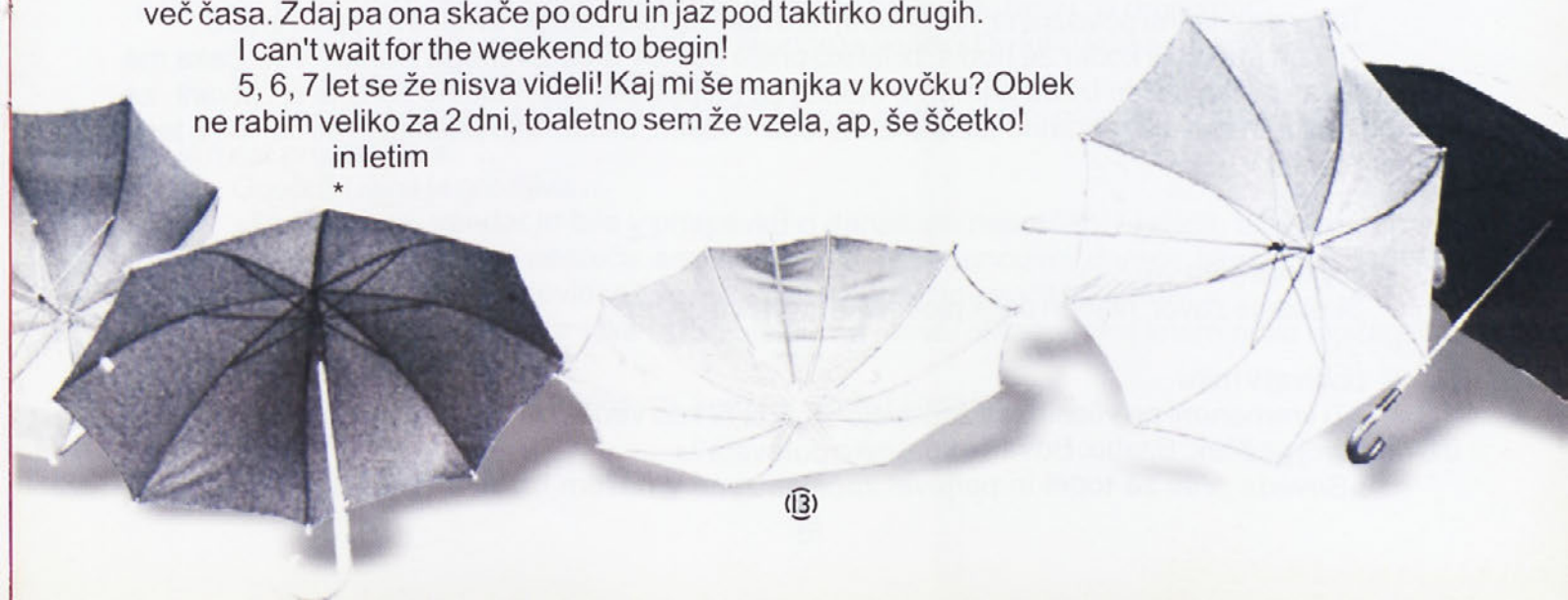
Včasih sva skakali po lužah, kadar je deževalo, zdaj nima nobena več časa. Zdaj pa ona skače po odru in jaz pod taktirko drugih.

I can't wait for the weekend to begin!

5, 6, 7 let se že nisva videli! Kaj mi še manjka v kovčku? Oblek ne rabim veliko za 2 dni, toaletno sem že vzela, ap, še ščetko!

in letim

*

OBLAKI

morje

Nežno, tiho, rahlo valovito. Ah, obožujem ga. Kako se prileže, ko veš, da drugi delajo, medtem ko sem na tem resnično zasluženem počitku. In sanjarim, brez skrbi, da mi kdo polije kavo ups, nisem opazil tvoje delovne mize ... Ups, nisem slišala, da pri vas dežuje. Tukaj je namreč božansko toplo. Kako bi se prilegel kratek hladni aperitiv.

»Dobro jutro, zaspaneti! Kaj se cel čas samo sončite? Odpočijte si no malo.«

»Počivala bom doma, take svetlobe pa pri nas to leto več ne bo. Nujno je izkoristiti vse žarke!«

In se hvaliti pred sosedi, kajne, Plavi Smehljajček. Oh, ko bi ti vedela, kaj si drugi mislijo o tebi in tvojih visokih petah. Včasih je res bolje pošteno delati in s trudom prejeti plačo ...

»Dragi, greva na palubo? Sonce je čudovito, tale kozarček pa naju bo prijetno ohladil. Pridi.«

»Všeč mi je, kadar si tako sproščena. Ta izlet te je čisto omehčal.«

»Se bojiš za mojo službo? Ne skrbi, na sodišču še ni bilo milosti.«

Upam, da ve, kako sem nora na ta njegov nasmešek. Menda tega ne bom res pozabila, ko bo moja boljša polovica znova moje delo.

mir

*

»Potnikil!«

Zaradi hudega sneženja, ki se bliža okolici Toronto, nad katerim krožimo zadnje pol ure, je pilot dobil dovoljenje za zasilni pristanek. Ostanite mirni in sledite mojim navodilom, da bo pristanek za vse čim udobnejši.«

»Kaj? Udoben? Vsi bomo pomrli, pa če bomo privezani ali ne! Ljudje, lažejo nam, v takem vremenu se ne da pristati! Kaj ne ...«

»Gospod v sedmi vrsti, še enkrat ponavljam: nič se ne bo zgodilo. Z nami je najboljši pilot, ki mu lahko zaupate, zato vas prosim, da ne strašite potnikov z neutemeljenimi trditvami. Torej, ponavljam, pripnite si pasove in ostanite na svojih mestih do pristanka.«

Kaj se dogaja? Kdo ima prav? Moram domov, moram k možu in hčerki! Uboga mama, upam da ne posluša vsevednega radia. Menda ne vedo za vse skupaj?

Zdrži, vse bo v redu, saj je rekla, da bo vse v redu mora biti ...

kričanje

*

ljudje

Kaj počnete? Vozi po svoji strani, če ne vidiš nič drugega kot svoj avto! Dajte, no, dajte, ne morete pozabiti voziti ob vsakem manjšem nalivu.

Pa se čudim, da so v službi vsi zmedeni, saj se je svetu zmešalo. Ah, le naj se vrti, samo da čimprej pridem v miru domov.

»Na svojo stran, butec!«

Dihaj - vdihni, zadrži, izdihni. Najdi mir ...

»Bi drugič, prosim, sporočil, preden se spraviš prehitevati!«

Ta mrzla, vlažna povoznina. Ne obupaj nad nami in nas vodi po svoji ravni poti. Amen.

Ti, nad nami, ali koder že hodiš, bi lahko prišla domov brez živčnega zloma? Veš, čaka me še priprava kovčka, tuš in izbira primerne obleke za na pot. Saj veš, kakšno žensko si ustvaril za vse to bom potrebovala ogromno časa in zbranosti. Prosim, usliši mojo prošnjo in mi daj mir s temi norimi vozniki.

Ame...

cviljenje gum

Škripanje zavor, hladen dotik pločevine in kaplja dežja.

*

počivaj v miru

»Ti vremenarji pa včasih res zadenejo- kakor bi kdo vedel, da sem na dopustu. V čisti tišini uživam svoj počitek. S tabo. Bova še kdaj tako potovala?«

»Seveda. Vse za topel in porjavel začetek zime v našem hladnem mestu. Menda doma

OBLAKI

sneži pravi radio. In midva ...«
pod brezskrbnim nebom

*

letališče

»Groza od vremena. Ravno danes! Kaj je storila moja punčka, da si je to zaslužila? Zakaj?!«

»Mama, več koristi bo, če odpelješ malo po sladkarije. Pristali bodo. Menda jim primanjkuje goriva, pa še snežne nevihte se bližajo. Ne sme videti tega. In umiri se pred njo, umiri se že enkrat, vse bo še dobro!«

Pojdi že enkrat, ne zdržim več. Mama, hvala, ker si me naučila jokati! Ampak tega miška ne sme videti, ne sme vedeti, da nekaj ni v redu. Kaj govorim?! Seveda je vse v redu, danes se to ne more zgoditi. Draga moja žena, s tabo sem in ti boš kmalu tu, ob meni. Takrat te stisnem v objem ...

LETALO JE TU.

Ti na njem. Tega ne morem gledati, ne čutim nog čemu vsa hitrost?! Spusti jo s sebe živo in izgini, samo ne odpelji mi je!

ZAVIRA

*

časopis

»Dragi, veš o čem piše ta članek Počivaj v miru? Včeraj je bilo zelo slabo vreme z močnimi snežnimi zameti in tam nekje v Kanadi jih je razburila še ena letalska, kako naj rečem, skoraj nesreča. Letalo je namreč imelo težave s pristajanjem, zaradi česar so zagnali celo akcijo, saj je bila na njem neka znana pevka, za katero sicer prvič slišim. Ampak vse se je lepo izšlo, vsi bodo na to kmalu pozabili, seveda.«

»Čemu potem tak naslov?«

»Ah ja, skušajo poudariti redkost takšnih zapetljajev in zraven naštevajo visoke številke umrlih v avtomobilskih nesrečah. Tudi te so dostikrat posledica mokre in spolzke ceste in tako je bilo včeraj precej nesreč.«

»O katerih verjetno ni bilo toliko pompa. Zvezdnik je pač zvezdnik, drugi smo le številke dandanes.«

»Čeprav ... veš, da me ta tvoja hudomušnost spominja na Leonarda saj veš, Titanik ...«

»Dovolj! Če misliš postati osladna, greva takoj domov. Vendarle sem se poročil s pravnico, obnašaj se!«

Le kdo ne bi bil romantičen na tako lepi plovbi. Raje grem po drug časopis, preden me zares nažene, hi, hi ...

norček

*

radost

»Doma sem!«

Moja družina, moj dom, kako sem vse pogrešala. Da sem le doma in je vse tako, kot je najlepše. Ta vikend bom resnično izkoristila, saj bo še prekmalu treba na drugo pot.

»Ljuba, kako je že ime tisti prijateljici, ki pride ta večer? Do kdaj lahko ostane?«

Čemu je tiho, saj sem mu odgovorila ...

»O čem so se že spet razpisali ti špiclji? Menjaj no ta neumni program. Saj ne morejo vedeti, da je moja prijateljica.«

Govôri! Tišina je grozljiva ...

»To ravno ne, vendar je bila v prispevku o današnjih nesrečah. Ljubica, usedi se, prosim. Bojim se, da je bila njena nesreča smrtna. Bila je med mnogimi domov hitečimi z zadnjega delovnega dne ta teden, nepredvidnež se je zaletel vanjo in povzročil verižni trk.«

To ne more biti res! Moja slika bi morala biti na mestu njene. Zakaj imam novo možnost, če je to cena njenega življenja?

»Žal mi je, draga. Ti kaj prinesem, kozarec vode? Reci kaj.«

»Objemi me.«

poletela je nad oblake

ČETRTEK

(odlomek iz zavrženega dnevnika)

Bilo je čudovito jutro. Tenke krpice površinskih oblakov, ki so slabo prekrivale moder obok nad Zemljo, so se barvale s toni vzhajajočega sonca. Rumeno-oranžno-rdeče ovčice so skrivale sončni vzhod ravno toliko, da je bil otroškim očem skrit, a vseeno toliko občudovan, kot da bi ga opazovali v vsej njegovi veličini. Bilo je tiho in mirno jutro. Sonce se je iztrgalo iz objema oblakov, se dvignilo nad gozdove in osvetlilo dolino. Odšel sem na avtobus in tam ... (neberljivih 5 vrstic) Čakala me je, sedeča za mizo, na knjižnični terasi. Sonce jo je božalo po laseh in risalo sliko, ki je ne bi mogel poustvariti noben slikar. „Živjo, Sara,“ sem ji rekel in prisedel. Hotela je skriti svoj popoln nasmeh, zardela je. Skupaj sva bila že leto in pol, a še vedno je pristrčno zardela vsakič, ko sva se zagledala. Rumeni žarki se se iskri v njenih očeh, zazrl sem se vanje. Od nekdaj so me najbolj navdahnile oči; očke iskreče v mesečini ali v odboju sončnih žarkov. Prisedla mi je v naročje in se mi počasi približala. Lahko sem zaznal njen parfum, popoln vonj žametnih rdečih vrtic vzgojenih na neskončnih poljih francoskega Sredozemlja, se dotaknil njenih las, obraza. Šepetala je, šepetala nežne besede poetičnega jezika, ki jih nista poznala Prešeren in Kette. Čutil sem njen nasmeh, njeno ... (manjkajoča stran)

Tam je nekoč rasel mogočen hrast, poleg njega pa je stala znana hiša. Vse otroštvo sem preživel tam v brezskrbnosti. Spomnim se še belih stolov in bele mize. Belih spomladanskih cvetov črešenj, ki jih je veter raznašal po dvorišču in ki so te objele kot nežne kapljice dežja, ki ti hitro spolzijo po obrazu. In njih vonj, nežnost ... (prepisane vrstice, pol strani nižje)

Hladne besede s kora obkrožene s sojem tisočih sveč. Tiho se je v popoldnevu vila spolzka kača ljudi, ki jih je vodil hrastov les in neslišna otožna melodija. Megla je prekrila vse, kar je bilo svetlega. Zvonovi in vse tiste misli. Spominjam se belih cvetov črešnje in dežja ... (polite vrstice - vodne packe besed, naslednja stran)

Sedel sem ob potoku in si urejal misli, ki so zmedeno krožile po moji glavi. Izgubil sem rdečo nit. Utrinke modrega neba so začele prekrivati poteze poletnega večera. Modro nebo se je poglobilo v svojo barvo in napovedovalo odhod sonca za obzorje. In takrat, ko so rumeni žarki sonca že sanjali z oranžnimi toni večera, sem se sprehajal ob potoku, ki je v večerni zarji uprizarjal zadnje dejanje drame tega dne, sem jo poklical. Njen nežen glas je tiho odmeval v mojih ušesih in mi dajal občutek, da bo še vse v redu. Poslovala sva se; rad jo imam. Odšel sem domov ... (ožgane 3 vrstice)

Ležal sem na travi; vonj sveže pokošene trave je s čisto mesečino prijetno zaključeval moj večer. Zrl sem v nebo in štel zvezde in iskal tisto zvezdo, ki jo je opazovala tudi ona. Svetila se je tam zgoraj, malo nad ozvezdjem Malega vozu, kot dete, ki bi se nemočno iz vozička stegovalo proti luni. Zaprl sem oči in se vrnil v spomine. In zaspal.

TRUPLO JE IZGINILO!

Kaj vidijo oči, ko gledajo, ko me gledajo mrtvo? Kaj vidim, ko mi telo ne služi življenju? Povožil me je stroj, odpovedal se me je gospodar mojih gibov.

Dolgo mi je grozil, in zgodilo se je, ko ni več zmožgel obvladovati besa, kmalu po novem letu, čustveno odtujen me je pahnil na cesto. Vem, da je kazal okrog najine slike. Zrasel je ob meni, postal velik in večina mu je prisluhnila. Učila sem ga, da je včasih treba čez trupla, vendar ne na škodo drugih, zlasti ne prijateljev. Umoril me je moj človek, duhovno oplojen s tujimi izkušnjami popotnikov, je poslušal moje pripovedi, ki sem jih namesto njega potovala. Ni se premaknil dlje kot do bližnje cerkve ali vasice. Tam, kjer smo drugi videli začetek je on ubral konec. Neponovljivo zgodbo je skalil. Zdaj je prvi na kupu svojega gnoja, postal je članek rumenega časopisa, zvezda dneva. Nihče se ni več vprašal od kod in kam. Tam zmagovalno blesti v svojih očeh, dokler ne uzre pot čez cesto v pekel sveta.

Kot mrtev človek mu ne morem pomagati, ne bo se spremenil brez motiva. Na cesti ležim brez diha, z bolečino v prsih? Kakšna so pravila odločanja mojega psihološkega slepca, kaj ga ovira pri gledanju vseh razsežnosti? Nepoznavanje sebe in komunikacija s spominom mojemu dragemu ne bosta dovolj za pot naprej. Nov besednjak, nove pojme mimoidoči opazijo kot novega dragega, nekaj kar je "in" (in bo "out").

Za pustolovščino me žrtvuje. Rafal ostrega jezika slaboumno strelja v globino mojega srca in kosi vse, kar je še lepega v meni. Če kdaj, potem sedaj potrebuješ, da te branim, v sebi, pred drugimi.

Samo ljubezen reši ljubezen. Samo ljubezen je vredna vsega. To, dragi moj, vidim, ko me gledaš mrtvo. Potrebovala bi moč, da te rešim nemira in strahu pred mano, mrtvo. Vse sem znala, sem Maksa, kuhala in šivala sem ti, te vozila naokoli in ti nudila užitke, o katerih sanjal nisi, da obstajajo. Si mislil da jo boš odnesel brez plačila? Mogoče meni nisi povrnil vsega, vendar boš plačal, če ne drugemu, sam sebi, najedlo te bo znotraj in če ne bo ob tebi dušne pastirice se boš sesul kot tretji rajh, umrl boš bolj, kot sem mrtva zdaj jaz. Lepo je biti mrtev, nimam skrbi, čustva so na varnem v spominih, najedanje sebe zatre dejstvo večnosti smrti, mirna sem in

ni mi, da bi moje telo izgledalo lepše. Zmaličeno ali naličeno je odslužilo namenu približevanja večnosti in enosti in ti si se me odrekel.

Spak si kapetan moj! Od tu naprej, besede ne bi bile potrebne, tudi mali um mimoidočega ima srce in vidi, čeprav pred tabo živo hinavi, kako imaš prav. Tvoje besede, dragi, bodo preslišane in ti boš moral, tako kot Jezus biti križan in žrtvovan, ko boš reševal svoje prepričanje. Misliš, da drugim pomeniš toliko kot meni? Kot sem jaz tebi - si ti drugim potrošni produkt, rating in mogoče profit. Ti si Bog samo meni. Življenje mi ni bilo drugega, kot komaj slišno tkanje časa. Stkano ostane tudi po smrti, v obliki spomina, ki ga častijo v pisani besedi, sliki, delu, po katerem nas bodo poznali. Zato je važno, dragi, ki pišeš zgodovino, da svojo zavest dvigneš nad svoje sebične male cilje, čez svoj mali svet, in kot vzor ne moriš ampak ljubiš. Tudi moja ambicija je bila daleč čez srčno zadovoljstvo. Izpolnila sem poslanstvo, ko sem ustvarjala iz nič. Meni je moj mali svet služil kot smerokaz, ne kot skrivališče. Na najinem potovanju si ti bil kapetan in krvnik. Jaz pa sem bila samo stroj, ki se je včasih pregrel in pokvaril. Tudi od tvojega strupa. Zdaj mrtva vem, da je spoznanje vrednejše od vere in volje.

Otroka sem si želela s tabo, da bi mu skupaj dala najino najboljše, da bi svetu pustila malo več naju. Dragi, tudi jaz sem bila človek se učila in spoznavala krutosti z bolečino, tudi meni ni bilo postreženo, čeprav zdaj moje telo tam pod tabo nevidno lezi, tudi jaz imam zgodbo!

Gledam mrtva, čakam na tvoj pogled, besedo, dotik, solza nimam več, da bi jih jokala, imam neskončno ljubezen in ves svoj čas zate, ki te samo jaz tako vidim, vrednega moje bolečine, ki mi jo nanašaš, ker želiš nekaj popolnega, brez napak. Dam ti možnost, da poskusiš. Nihče te ne bo obsodil umora, osmešili bodo mene, ker sem se pustila ubiti, ker sem spet Maksa do konca.

Poročilo: 20. februar 2020;

truplo je izginilo - Maksa Everything je šla ...

Nikoli ni imela več, kot je bila, sebe je dala in vse kar je naredila, je naredila, ker je ljubila.

Tebe Kapetan, ki še vedno živiš sam v sebi ...

SPREMINJANJA

Jaz postajam ti ...
 Noč zabriše trenutek preobrazbe.
 Zabriše vse temne sledi.
 V ozadju zvok pritajene glasbe ...

Med nama ni več ločnic,
 sva le gmota prepletenega prediva ...
 Ne potrebujeva več končnic,
 da razumeva to, kar govoriva ...

Ti postajaš jaz ...
 Dan odkriva vse najine strahove.
 Tresoč postaja glas.
 Zopet sva ločena na svoje bregove ...

SLOVO

V glavi začutim utrip srca,
 v prsih se misli budijo,
 vpeta med naju oba,
 pa je le še beseda adijo ...

Odhajava, ker ni več za kaj ostati-
 ni več ljubezni, ni več topline ...
 So bitke, ki jih je bolje predati,
 pustiti za sabo vse nastale spomine!

Tako. Slovo je vse bližje in bližje ...
 Še kratek pogled na to kar mineva ...
 Srce postaja vedno tišje;
 v njem tvoje ime nič več ne odmeva ...

SPREHOD

Z roko v roki skozi čas ...
 Bolje to, kot priznati poraz!

Zakaj oditi, če je bolj preprosto ostati?
 Z roko v roki pot nadaljevati ...

In tako hodiva ...
 Hodiva nekam,
 kamor pravzaprav nočeva iti,
 postajava to,
 kar nikoli nisva želela biti.

Pot postaja vse ožja,
 a konca ni ...
 So le še neizrečene besede-
 »jaz in ti«?

Stran obrnjen je najin pogled,
 oči prikrivajo resnico,
 svet ni več v mavrico odet,
 drug drugemu delava krivico.

ROMANCA NA WC-ju

Njegov jezik je bil suh in lepljiv.

Poletje je bilo na lestvici neznosnosti nekje na stopnji praženih pingvinov in nič ni kazalo, da se bo kmalu ustalilo ter nato počasi izdihnilo v pozabo.

Gašper je hlastno kupil sladoled in se ob prijetnem, skoraj vznurajočem olajšanju z močnim, stabilnim korakom odpravil proti domu. Pred koncertom se mora še stuširati ...

Romana si je z oči omela kopreno, ki nastane med spanjem in z zastiranjem pogleda na svet tako zapeljivo vabi v spanje ignorantsko poležavanje, ko sicer slutiš, da se okrog tebe nekaj dogaja, vendar ne razločiš, kaj to je, in ti je v bistvu povsem vseeno, saj si zadovoljen v varni slabovidnosti.

Tej se Romana danes za spremembo ni prepustila. Pred odhodom na koncert se je morala še urediti ...

*

Kljub neznosni vlagi, ki mu je kot megla pritiskala na oči, je bil povsem dehidriran.

Približujoči koncert ga je vznemirjal. Vendar ne s prijetnim, olajšujočim sčemenjem, pač pa z živčno togostjo, ki mu je zadrnila grlo in omrtila prste. V sebi je čutil nekakšno pogubno slutnjo, vedoč, da ima tukaj v podporo večino prijateljev, starše in celo njegovo dekle, ki jo vsi tako cenijo. Mora biti vse popolno!

Sicer bo podoba, ki jo ponuja svetu, zamajana, morda celo prevrnjena. Ve, da je njegovo razmišljanje patetično; njegovo življenje je puhlo, osiromašeno vsakršnih pristnih odnosov in iskrenih pogledov. Vsa njegova lažna prijateljstva nastala sicer zelo preiščljeno- se razvijajo v povprečnosti, narejeno intenzivna so. Tudi poljubi, ki si jih z dekletom plaho izmenjujeta, so lažni. Sramežljivost in neveščost, ko ji z jezikom vprašujoče raziskuje usta, sta izvedeni povsem preudarno in sploh nespontano, vendar sta nujno potrebni za ohranjanje statusa čutnega, razmišljajočega mladega moškega.

Sicer Gašper nima v sebi nobene želje po nežnosti, po t.i. »globokih pogovorih«, od katerih se mu drobno stiska v pest, krčevito stisnjeno v jezi. Tudi ne ceni svojih vele-pomembnih prijateljev, ki si lastijo cel svet. Zanj so pravi mali, nadebudni Hitlerčki. Včasih, ko ga ob pozdravu igrivo grobo butnejo po hrbtu ali rami, v ustih začuti kiselkasti okus po žolču, saj mu prezir, ki ga ne sme izraziti, vedno močnejše buta v sencih in grozi z dokončnim izbruhom. Sicer so pa le otroci. Mali otročiči, ki imajo svet za eno samo veliko, precenjeno igračo, ki jo starši zamenjajo v garanciji, ali pa jo zanje kar sami lastnoročno popravijo, vedno, ko se polomi.

Vsi ti ljudje v vsem svojem nesmislu hodijo s svojimi prijatelji, ki bodo umrli, ne da bi za en sam trenutek zares živeli, le na najdražje kulturne dejavnosti, pa četudi so te na duhovni ravni tako izpraznjene, da so že naravnost škodljive za poslušalce, in tam skupaj z njimi diha svoj zlagani, onesnaženi zrak. Najhuje je, da vodijo svoja absurda življenja tako blizu zraven njega, da lahko skoraj čuti njihovo prazno sapo na svojem

tilniku. Ne, to ni najhuje; huje je, da ti ljudje predstavljajo intelekt današnje družbe. Ljudje jih sprejemajo kot dragulje svetovnega napredka, čeprav jim od doktorske izobrazbe ni ostalo drugega kot kos papirja na steni, ki pa ga z (zopet narejeno) brezbriznostjo do njega mimogrede pokažejo vsakomur, ki ga ne zanima. On sam se je primoran pajdašiti s takimi tujki v duhovnem napredku, jim vračati bebave nasmeške ter že malodane klečeplaziti pred njimi, če se želi vzpeti v sam vrh te skisane smetane.

Toda sedaj ne more razmišljati o tem, skoncentrirati se mora na koncert. Morda bo kateremu izmed njegovih »kolegov« pokazal, da je na svetu pomembnega še kaj drugega kot le obvladana, že skoraj ugasla čustva in ugled v družbi ... seveda ne bo nihče dojel.

Kljub pazljivosti pri nanašanju maskare je vseeno naredila packo na svoji vek. Sicer pa je v primerjavi s celim obrazom tako majhna, da se skoraj ne vidi in temno modro senčilo jo bo prekrito. Ocenjujoč svoj dekolte (ni prevelik), opazi majhno raztrganino tik pod naramnico. V svoji košari s šiviljskim priborom išče ujemajoči se cviren, a ga ne najde. Z zanemarljivim obžalovanjem se sprašuje, zakaj je škrlatna barva tako nepogosta? Očitno bo morala običajna temno rdeča zadostovati.

Ko konča, se za kratek trenutek (ampak res samo za hip) premeri v ogledalu, če bi na sebi opazila kakšno večje neskladje. Opazi, da se ji narastek že nesramno blešči izpod rdečih las, sicer pa je s svojo podobo povsem zadovoljna.

Pred odhodom si v torbico vtakne parfum, saj zopet zamuja in obstaja prav velika možnost, da se bo med hitenjem razdišala izpod svojih pred nekaj dnevi obratih pazduh ter bo to morala kasneje nekako prekriti. Družba, v katero je namenjena, verjetno ne ceni živalsko pristnega telesnega vonja, pač pa lični, neizstopajoči parfumski vonj, ki povsem skriva človekove hormone. Zaradi tega bo verjetno imela probleme, ko bo iskala nekoga, ki bo kompatibilen z njo.

To je prvič, da gre ven sama, odkar sta se razšla. Čeprav si je takrat prisegla, da se nikoli več ne premakne iz hiše, ali Robi ali pa nihče, je potreba, ki se je začela v želodcu in se nato razrasla v najskrivnostnejše globine njene duše in predvsem telesa, postala že nadležna, kar do takrat niti ni vedela, da je mogoče. Ni ga bilo več dela, ob katerem se ne bi vznemirila, izgubila pozornost na svet okoli sebe ter se predala sladkemu mučenju, ki pa se je vsakič le še stopnjevalo. Končno ni več zdržala in se namenila na koncert, kjer absolutno zagotovo ne bo poznala žive duše in bo zato kasneje na zakuski morala spoznati nekoga novega. Skozi program bo pa že zdržala. Nekako ne verjame, da bi jo ti spolno neizživeti povzpethniki lahko navdušili. Upa le, da tudi poslušalci ne bodo preveč zadnjično stisnjeni, kar je njen izraz za zadržane zakompleksance, katerim bo Romana morda (upa, da ne bo treba) morala z gluhim nasmehom prikimavati cel večer.

*

Bilo je vroče; zelo vroče, suho.

Gašper je bil srečen. Srečen je bil celo, da so bili ob njem vsi ti žaltavi staruhi, ki mu sedaj čestitajo z zamrznjeni nasmehi in praznimi očmi. Ah, pa saj drugače ne znajo. Morda bi jih samo danes lahko sprejel takšne, kot so. Ne da se mu razmišljati o njihovih pomanjkljivostih, preveč je srečen.

Najprej pa si mora dobiti nekaj za pit. Danes ne bo igral abstinenta, nazdravil si bo z rdečim vinom.

Romani je spolzela po licu črna solza. Vsa njena fasada je šla k hudiču, toda ni se mogla zadržati. Srce ji je pokalo kot suha prestica in če se temu ne bi prepustila, bi jo razklalo na dvoje. Kakšen koncert!?! In zdaj namesto, da bi 'spoznavala nove ljudi' in 'se družabno udeleževala' pa skrivaj joka v wc-ju. Večer je totalna polomija.

*

Kako je sploh prišlo do tega?

Hoče reči ... kdaj? Pa saj sploh ni tako veliko spil. Res pa je, da danes tudi ni veliko jedel. Pravzaprav je nazadnje polizal sladoled pred nekaj urami. Sam si je kriv, bedak neumni. Mora se zbrati. Torej; bolje, da ne govori preveč, saj so sičniki in šumniki postali že kar zanimiv izziv. Mora se ohladiti, drugače mu bo glava vsak trenutek zažarela kot žarnica. Pa mora se nehati tako brezpomensko prestopati z noge na nogo. No, to bi lahko takoj rešil, če bi šel na stranišče.

Kdo pa je to? V črnih špičakih, škrlatni obleki (a ta barva danes sploh še obstaja v modnih smernicah) in rdečimi, živimi lasmi. Ne more verjeti, da je na ta koncert celo prišla oseba z nekaj alternativne krvi v sebi. Mora jo spoznati.

O sranje, nekdo je vstopil. Ja, kaj naj zdaj? Naj se obrne in dostojanstveno odkoraka ven? Kolikor dostojanstveno to sploh lahko naredi s črnimi kolobarji okrog oči. Pa ja, kakšen paranoiden, smrdljiv, star dedec jo bo prijavil kot narkomanko. No ja, morda bi potem vsaj med člani varnostne službe spoznala koga zanimivega. No, evo, bi že rad vedel, kaj počne tukaj. Samo po zvenu glasu bi rekla, da še ni prastar. Razpackana maskara gor ali dol, sedaj, ko je začel pogovor, mu ne more več obračati hrbta.

*

Kako se je lahko tako zafrknil!?!

Kaj počneš tukaj!?! To je pa gotovo najbolj bedna spoznavna replika, kar jih je slišal ta wc. Zvenelo je, kot da jo napada. Kot da je on lastnik tega wc (če bi bil, potem v njem ne bi tako smrdelo). No, se že obrača. Kaj naj zdaj reče, ko se bo obrnila. 'Oprostite, delam raziskavo, kakšen profil ljudi največkrat uporablja ta wc in zakaj ravno tega.' Preklete vino ...

»Pa saj to ste vi! Ne morem vam povedati, kako sem uživala v vašem koncertu. Ne, v bistvu sem trpela, ampak to je bilo dobro, sladko trpljenje. Hočem reči ...« Pogled najbolj zelenih oči, kar jih je kdaj videl, se je nerodno sprehodil po stropu toaleta, kjer je iskal smiselno razlago za svoje občutke. Ker je ni našel, je rekla

ROMANCA NA WC-ju

samo: »Saj me razumete, ne?«

Moški, ki je stal pred njo, je bil ravno tisti, v katerega je neumno boljščala cel koncert. Ki je izražal tako posebno bolečino in razočaranje, da so jo že na polovici programa zalile solze. Skoraj je lahko čutila vso jedko grenkobo, ki ga je gnala na tem koncertu. Izgleda sicer nekaj mlajši od nje. Le koliko je v resnici star? 22, 23, 24? Na koncu bo ugotovila, da jih ima 18. Morda bi morala oditi. Fant še kar stoji in jo gleda.

*

Bila je vse, kar je kadarkoli iskal ...

Kako je ne bi razumel? Ona je edino, kar je v življenju sploh vredno razumeti. Ženska, ki svobodno in brez zadržkov izraža čustva in ki ne zanika svoje ženskosti. Čeprav ima popolnoma razmazano ličilo, še vedno izgleda desetkrat bolj ženska kot njegova koščena, vedno do vratu zapeta, popolnoasa Tadeja. Že od daleč se ji vidi, da ji je vseeno, kaj si t.i. elitni ljudje mislijo o njej, pomembno ji je le, da je ona sama, nezlagana, že prav kruto pristna in več ali manj tudi sama na tem svetu. On v vseh letih bodečega tavanja med temi zvermi v človeški preobleki, ko ni vedel, kam naj se obrne, ni spoznal še nikogar sebi podobnega.

Do danes.

Malo izgleda pijan. Drugače tudi verjetno ne bi stal sredi sekreta in s takim zanimanjem gledal v njeno maskaro. Vsaj težav, kot kaže, ji ne bo delal. Mora pa priznati, da je ta moški (v bistvu, če je žalostno iskrena do sebe, še bolj fant kot moški) kljub neonskemu napisu na čelu, na katerem piše 'JAZ SEM MRTVO PIJAN', zelo, zelo, zelo zanimiv. Morda pa čaka, da bo šel lahko lepo v miru bruhat. Ja, najbolje, da se kar odstrani.

*

Še nikoli v življenju se ni znašel v bolj absurdni, za lase privlečeni, senca parajoči situaciji!!!

Odločil se je v hipu, ko je hotela oditi, in jo potisnil v kabino ter za sabo zaklenil vrata. Pravzaprav se mu niti ni bilo treba odločiti, ampak je to storil povsem nagonsko, torej je bilo gotovo edino prav. Človek ima svoje nagone, da jim sledi. Ne pa, da jih zavestno taji in si jih tlači v mesta, ki se še njemu samemu gnusijo, da tam izgnijejo v kompost ter pustijo človeka kot čustveno izpraznjeno (če že ne izprijeno) lupino, ki jo prej ko slej prekrije apnenec, da se nepovratno preperela sesuje v prah.

Njen pogled je bil ob zasuku situacije sicer presenečen, a še zdaleč ne prestrašen ali celo jezen. To mu je dalo še več samozavesti, ki mu je, zahvaljujoč vinu, že itak ni primanjkovalo, in poljubil jo je z večjo strastjo in slastjo kot kogarkoli poprej. Zatem se je vse dogajalo v megli, saj je prvič v življenju pozabil na svojo premišljenost, ki mu je vedno pomagala do ravno pravih potez in gibov, ter se samo prepustil navalu čustev in krvi, ki se je že skoraj boleče kopicila in gostila na enem mestu.

Ta temno rdeča se pa ne ujema s preostalim korzetom. Trenutek neodobravanja je z drgetom prešinel njegove pretlačene možgane, preden ji ga je strgal s telesa.

Pojma nima, kaj je obsedlo tega fanta, vendar se ne bo pritoževala. Očitno večer le ne bo takšna izguba časa, kot je kazalo, saj bo dobila natanko tisto, kar je hotela; brez obveznosti, brez posledic in brez obžalovanja.

O ne!!! Pa ravno sedaj, ju je moral priti nekdo zmotit. Njen stranišni Don Juan ji je z dlanjo grobo pokrnil usta, medtem ko je njegova druga roka še vedno počivala na njenem vratu, ki ji ga je še pred nekaj vzdihmi tako neizmerno čutno gladil. Moški, ki je vstopil, nekoga išče. Kliče po nekem Gašperju. Njegova roka se je začela nevarno zategovati, kot anakonda se je ovila okrog njenega slokega in tankega vratu. Menda neko Tadejo zanima, kje je. O ti

prešuštnik, ti. Samo malo, če bi popustil prijem in ji pustil do zraka. Že prej, ko še ni imel roke na njenih ustih in vratu, je težko dihala, kaj šele zdaj. Z roko si je segla k ustom, da bi si odmaknila njegovo, ki se je spreminjala že v pravo jekleno masko. V odgovor na njeno vedno bolj ihtavo pomanjkanje zraka, jo je brezkompromisno pritisnil ob tla, ji s svojimi stegni onesposobil roke ter še bolj zadrgnil grlo. Oči so se ji zasolzile, tudi trzniti ni mogla, tako trdno je bila ukleščena pod njegovimi nogami. Ko so se ji pred očmi pojavile prve črne pege, ji je v ušesih še vedno odzvanjal možakarjev »Vem, da si tu nekje ...«

*

Kako!?!

Kako je lahko tako prepričan, da se skriva tu??? Morda ga prej opazil, kako se je pijano zmedeno odpravil v sanitarije, in ker ga dolgo ni bilo ven, se je odločil, da bo preveril, kaj je narobe. O Tadeja ... Presneto!!! Če ga sedaj dobijo na stranišču, ko zgleda kot sam Adam z ravno takšno žensko v naročju, se lahko poslovi od svojega življenja. Ne sme dovoliti, da ga ujamejo. Ne sme vsega, za kar si prizadeva že celo življenje, uničiti zaradi ene nepremišljene avanturice, ko si je dovolil, da ga prevladajo čustva in vino. Ne sme se vrniti nazaj v blato socialnega dna, kjer se je rodil! NE SME!!! Možgani so mu delali tako trezno, kot še nikoli v življenju, ko se je odločil, kako se bo spravil iz te nezgode. Najprej mora svojega bodočega tasta spraviti iz sanitarij, da se bosta z njegovo grešno zapeljivko v miru zmenila, kako jo bosta pretihotapila ven, ne da bi jo kdo videl.

»Vse je v redu. Takoj pridem. Eeeee, imel sem neke težave, eeeem, vam bom zunaj razložil, vi kar pojdite k Tadeji in ji povejte, da že prihajam. Da je ne bo skrbelo. Saj veste, kako je skrbna.«

Tako, inšpektorja sta se znebila, zdaj ji samo še razloži svoj načrt. Upa, da ga bo lahkomiselnica sposobna izvesti.

Ne premika se. Čeprav ji je osvobodil usta, še vedno neslišno leži, zvita pod njegovimi nogami. Šele po nekaj sekundah je na njenem vratu opazil rdeče odrgnine in hip zatem je z glavo omahnil ob steno. Po licih so mu lile solze, kot le malo časa prej osebi, ki se je zdela tako pomanjšana in neznatna, ko je negibno ležala na mrzlih ploščicah.

Odrival je paniko, ki je grozila, da ga pogoltne in pripravi do tega, da stori napačno potezo, ki bo zahtevala še eno življenje. Tokrat njegovo. Med neobvladanim hlipanjem so se mu ustnice ukrivile v otroško grimaso, ki pa se je med padanjem skozi gosto meglo, ki je skoraj ljubeče objela njegov razum, sploh ni zavedal.

Njegov jezik je bil suh in lepljiv. Kljub neznosni vlagi, ki mu je kot megla pritiskala na oči, je bil povsem dehidriran. Bilo je vroče; zelo vroče, suho.

Kako je sploh prišlo do tega? Kako se je lahko tako zafrknil!?! Bila je vse, kar je kadarkoli iskal ... In sedaj je ujet v najbolj absurdni, za lase privlečeni, senca parajoči situaciji!!! Kako?

*

Hreščeča črnina v njegovih možganih je trajala le nekaj trenutkov. Kmalu je slika nehala migljati, oči so se mu zbistrile in povsem hladno je začel oblačiti sebe in nato še svojo družico v pogubi. Kruljav korzet je zbasal v njeno torbico, njo pa oblekel v svoj suknjič.

...res grozna nesreča. Revica se je tako napila, da se je med tem, ko ji je poskušal pomagati, da bi se izbruhala (da, skrajno neprijetno), sesedla na tla. Sedaj ni pri zavesti, zato jo bo peljal v bolnišnico na izpiranje želodca. Ne, ni potrebno, da gre kdo z njim, zakaj bi moral imeti še kdo uničen večer. Besede si je monotono in povsem umirjeno ponavljal v glavi, medtem ko si je že urejal pričesko in si z obraza brisal pot, pomešan s solzami. Mala pokvarjenka, ko se bo zbudila, ne bo imela nobenega podatka o njem, da bi ga prijavila, slišala je le njegovo ime, ko ga je stari kozel iskal na sekretu, to pa ji ne bo nič koristilo. Če pa slučajno pride do kakšne obtožbe, gre za njeno besedo proti njegovi, in gotovo mu bodo njegovi vevplivni prijateljski priskočili na pomoč ter potegnili nekaj vrvic v tej groteskni igri Sveta, kjer smo vsi le njihove lutke. Ko so ga v avli ustavili začudeni in vprašljivi pogledi (prestrašeno si je priznal, da so bili nekateri tudi sumničavi), jim je kot litanije odžebiral svojo zgodnico, nato pa ubogo neznancko, ki jo je zavil v svoj suknjič, da se ne bi podhladila (oh Gašper, kako skrbno od tebe!), naložil na zadnji sedež svojega audia, ki ga je dobil za darilo od svojih premožnih, radodarnih prijateljev in bodočih sorodnikov, ko je diplomiral na pravu, in se odpeljal v noč.

Ko se je zavedla, je bilo že jutro. Ležala je na mehkem mahu, in ko je odprla oči, so ji pred očmi migljale zelene krošnje, ki so se zdele združene kot v otroški izštevanki...ti si lepa, ti si lepa, ti si pa najlepša. Še vedno se je počutila zelo omotično, ko je po nekaj minutah zbiranja na kup in urejanja svojih razletenih misli končno vstala in se - boleče zavedajoč, da je zgoraj oblečena v sam modrc - odpravila v smeri, za katero se ji je zdelo, da bi jo lahko nekam pripeljala. Še vedno si ni bila popolnoma na jasnem, ali je bil večer dober ali slab ... Navsezadnje je dobila, kar je hotela.

EASY RIDER

Kdor je bolj lene sorte, naj samo prva in zadnja dva verza prebere. Problem in rešitev.

Zakaj skoz zid bi skušal iti,
če dobil jih boš po kepi ...

Pod klifi strma je obala,
besnijo penasti valovi,
le ena jim kljubuje skala,
a napadajo jo novi in novi.

Pod klifi strma je obala,
nad njo je neki list zašel,
burja, ki še ni zastala,
bo vzela list in z njo bo šel.

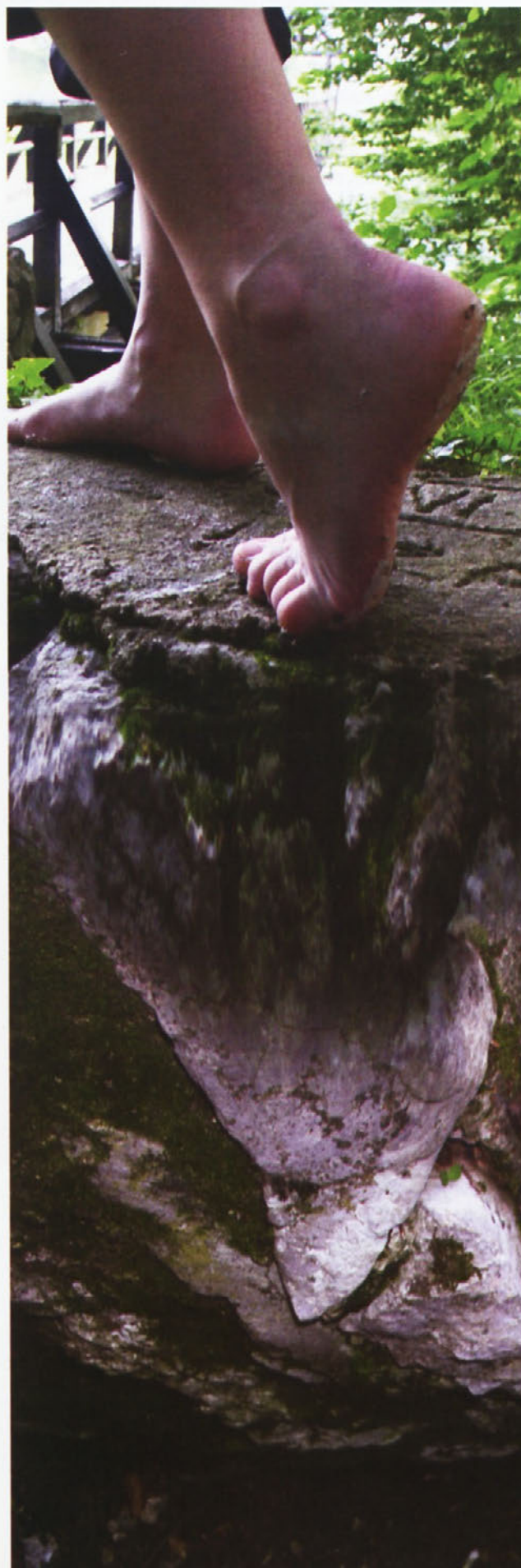
Če bi skala popustila,
drugje živela bi naprej,
pogube bi se še rešila,
ki prišla bo slej al' prej.
A kaj ko jo vezi mogočne,
vežejo na trdni pod,
počela bo le to kar počne,
dokler ne bo le gladek prod.

Nihče ne ve kam list bo padel.
in tudi ne kaj doživel,
a saj je le zato odpadel,
ker si je novega želel.
Opazuje svet z višine
in se nasmiha svoji sreči,
gleda skalo kako gine,
jo valovi goltajo peneči.

Sreč je več in ne le ena,
na to je pozabila skala,
in ker te sama išče ne nobena,
je skala gladek prod postala.

Je modrostno, da živeti,
ne smemo po rdeči niti,
bolje je če smo razpeti,
z več priložnostmi obliti.

... drevo v višine more priti,
le zato ker se razcepi.

DaReal PREŠERN

Tole je rap komad. Če ga bereš (recitiraš) se boš prikrajšal za nekatere užitke, ki jih prinaša ta zvrst glasbe, kar je skrajno neprimerno. Če ga repaš mi kratiš avtorske pravice.

To ni lepo in te lahko tožim.

Ja, obstaja pa tudi tretja možnost.

Jst sem Prešeren, sedim v kafiču,
in gledam, kako se mi Ljubljana obeša po tiču.
Zdaj sem pijan, ker sem poskušal zaman
spremenit, ne sebe, ampak svet ta usran.
Me jebe alko, me jebejo švabe,
nimam dobre službe, nimam niti babe.
Zdaj tle pijem in tle bom ostal
dokler kak kreten me ne bo domov nagnal ...
in pol bom šou in v jark se bom zvrnu
in vse kar bom vidu bo sam še črno.
In pol zjutri, ko črnina zgine,
srce se prebudi in po žilah kri porine,
končno vstanem, spet vse me mine,
to človek dobi za neizpolnjene skomine.
Fak, Kranjci, kaj naj vam rečem,
več ko jih povaljam, bolj se opečem,
saj ne rečem, žensk je dovolj,
sam' kaj ko tista ena se noče dat dol.
Primiceva, stari, ta mala seka,
ne vem sploh, kaj ji nuca obleka.
Zadi žemljca, spredi melone,
rad mi končno sprobaj te njene balone.
Ona je edina, katere oblina,
privlači me bolj kot od flaše vina,

Sam' ona pa noče in Kranjci to je beda,
skoz se neki muza in za drugimi gleda.
Tko kot zadn'č, ko pršla je »k Mici«,
ene par bleferjev jo zasuje z vici.
Pol pa jst preženem unih par modelov
in opišem ji natanko kaj vse bi ji delal.
Iz Himalaje v Amazonijo,
iz Amazonije v Himalajo,
šel bi kadarkol' zares al' pa za vajo.
Pa čudno me pogleda, reče »Was ist das?«,
hočem neki rečt pa ne da mi tega glas ...
... pa kaj me gledaš kaj neb' bil brez glasu,
če je 'mela dekolte skor dol tja do pasu!!!
Ker nisem nič rekel se stran je obrnila
in se z nekim Taljanom v gneči zgubila ...
Ja t'ko je to, spet poraz na celi črti,
zarit, skrit pod zemljo sem se hotu kot krti.
No vseeno se kasnej je razjasnila,
poslala mi je pismo in vse mi razložila,
kratko in jedrnato, da je v igri višja sila
in da zato nikol ne bo me vzljubila:
Ne maram za Kranjce so slabe krvi,
mam rajši Taljane, jim boljše stoji.
Bom šla na furlansko, v mesto Torin,
prinesla bom muco nazaj brez kocin.

Najprej bi rad pozdravil vse, ki me poznajo.

Potem pa bi se vsem slavistom in vsem drugim, ki kaj dajo na slovenski jezik, lepo opravičil, ker so zgornje vrstice (s slovničnega stališča) zelo podobne Černobilu (z nuklearnega stališča). Prosim pa tudi, da upoštevate, da je tole kompromis med podgurščino in slovenščino in da smo lahko veseli da to tako je (oz. sem jaz lahko vesel, ker ne vem kaj bi se zgodilo, če temu ne bi bilo tako).

SRČEK

Kaj se dotakne moje vlažne sapice, ko te zagledam?!

Prepojen sokec nežnosti in cela brbončica naravnih vanilijevih kosmičev. Pa to še v skrajnost ni dovolj! Tvoj nežni pogled me naredi opojno in polno novih neutrudljivih prvin, kot so: iskanje sreče, uporabnost neukrotljivih misli, želja po neskončnosti, ...

Kam to pelje ;) ...

Kako se izraziš, ko želiš nekemu iz srčka globokočutnih izdavkov povedati, da ga brez-ograjno in -živomejno ljubiš?!

Enostavno mu izdaviš vseželjne resnične pripovedke pravljíčno-realne dežele srca. Izdavki so lahko popolnoma brez materialne osnove, to se pravi, da ležijo osnove samo na močni formi, ki ima taaaako veliko možnost raztezanja v vse dimenzije!

PADAŠ

Judita Kulovec

SRČEK

padaš

Ti, ne jaz.

Jaz stojim tu, visoko na krvaveči peščini, in gledam tvoj polet.

Še ko letiš, si lep.

Kot angel med oblaki pluješ, se igraš z mavrico, me gledaš, me vabiš, mi na usta privabiš nasmeh.

Tokrat ne grem s tabo.

Ostajam na trdnih tleh, sem nestrpna opazovalka tvojega padca.

Smejim se ritmu tvojih kril.

In veš, kaj vidim? Trud, ki ne bo rodil uspeha.

Ta korak je bil odveč, preveč, da bi ga ti zmožel.

Misliš, da si močan, a tvoja krila ne zdržijo teže tvojega trupa.

Čeprav letiš, si daleč pod menoj.

Vidiš dno pred sabo?

Tam je konec tvojega potovanja, edina priča tvojega obstoja bo jutri krvavo obarvala peščino.

jočem

VESELI BI BILI NOVIH ČLANOV ...

Ali veš, da v našem mestu že pet let deluje Društvo za zaščito živali in da je to edino takšno društvo na Dolenjskem in v Beli krajini? Imaš rad živali in bi želel nekaj narediti tudi za zapuščene, izgubljene, ranjene ali trpinčene živali? Če želiš izvedeti, kako bi to storil, preberi naslednji intervju. O delu Društva za zaščito živali Novo mesto je spregovorila njegova predsednica Tatjana Harlander, dr. med., o skrbi za živali pa aktivna članica društva Polona Gorjanc, dr. vet. med.

S čim se društvo za zaščito živali pravzaprav ukvarja oziroma katere so njegove naloge?

Ena od osnovnih nalog je zagotavljanje nemotenega delovanja zavetišča na Zajčjem Vrhu, sledi pridobivanje novih članov in sredstev za delovanje, navezujemo pa tudi stike s sorodnimi organizacijami. Predvsem pa društvo skrbi za izpolnjevanje točk zakona za zaščito živali: javnost seznanjamo in izobražujemo o skrbi za živali, prijavljamo kršitve, opozarjamo slabe lastnike in jih po potrebi prijavimo veterinarski inšpekciji ...

Morda veste, ali imajo druga društva podoben program?

Da, druga društva imajo podoben program, saj izhajajo iz zakona za zaščito živali. Nekatera društva pa, ki nimajo zavetišča, si lahko zadajo za glavno nalogo njegovo ustanovitev, saj se v občinah brez zavetišča pojavlja problem, kam z zapuščenimi živalmi. Pri nas na Dolenjskem imamo zavetišče le na Zajčjem Vrhu in v Trebnjem.

Kako postaneš član?

Izpolniš prijavnico, ki jo dobiš na sedežu društva, to je v prostorih šole Yurena na Glavnem trgu, lahko pa pokličeš na eno izmed teh števil: 07 30 20 200 ali 041 233 248, poveš svoje ime in naslov in prijavnico bomo poslali po pošti.

Koliko članov trenutno šteje društvo?

Pred kratkim smo imeli občni zbor in prešteli okoli 70 članov, od tega jih je kakšnih 10 aktivnih.

Koliko je mladih članov in ali bi lahko aktivno sodelovali v društvu?

Mladih je pri nas bolj malo, saj v šolah še nismo delali propagande, veseli pa bi bili novih članov, ker nam prinašate nova znanja. Veliko sedanjih članov je elektronsko nepismenih, tako da še vedno nimamo svoje spletne strani. Dela bi bilo za mlade veliko. Kot sem že omenila, pri računalniško-tehničnih zadevah, lahko pa bi tudi širili miselnost društva med mladimi, imeli predstavitve po osnovnih šolah, saj mlajši veliko raje poslušajo svoje starejše vrstnike kot pa nas odrasle.

Veliko ljudi enači društvo za zaščito živali in zavetišče. Kako sta pravzaprav povezani?

To, da sta društvo in zavetišče eno in isto, seveda ni res. Zavetišče je v privatni lasti (koncesija), na privatnem ozemlju, zgraditi ga je pomagala občina, ki tudi plačuje za 30-dnevno nastanitev psov. Društvo zavetišču pomaga, ko ima le-to težave. Velikokrat jim kaj podarimo, na primer: fotoaparati, star avto za prevoz živali... Zgodi se tudi, da občina ne plačuje oziroma plača z zamikom (to se navadno zgodi pred novim letom), in takrat društvo prispeva kakšno dodatno pošiljko hrane, saj bi živali lahko postale lačne. Prav tako občina ničesar ne plača za mačke, saj zakon govori samo o psih, lastnik zavetišča pa mačke vseeno vzame v svojo oskrbo, zato mu pri tem pomaga društvo. Kupimo jim hrano, pesek, plačamo sterilizacijo, vendar pa so te mačke preveč slabotne, da bi se po sterilizaciji vrnile na prosto, zato ponavadi še kakšna dva dni ostanejo v zavetišču, da preverimo njihovo zdravstveno stanje oziroma, da si žival malo opomore. Ne vtikamo pa se v poslovanje zavetišča, saj je to njihova privatna zadeva.

Če se ne motim, občina plača nastanitev živali samo za 30 dni. Kaj pa se z živaljo zgodi potem?

To je odvisno od lastnika in zapoljenosti zavetišča oziroma živalinega zdravstvenega stanja in sposobnosti socializacije. Nekateri od živali so lahko v zavetišču tudi več let. Navadno veterinar zdrave živali ne sme usmrtiti, toda če jo pripelje lastnik zavetišča in dokaže, da je žival v zavetišču že 30 dni, veterinar nima izbire. Vseeno večina lastnikov poišče nek dodaten vzrok (žival je stara, neprilagojena, brezupen primer za oddajo ...).

VESELI BI BILI NOVIH ČLANOV ...

Kako se društvo financira?

Financiramo se iz članarin (letna članarina za odrasle je 2000 tolarjev, za dijake in študente pa 1000) in iz sponzorskih sredstev, javljamo se na občinske razpise, včasih pa dobimo tudi donacije kakšnih privatnikov, firm ali drugih prijaznih ljudi. S tem denarjem podpiramo zavetišče, letos pa smo si zadali še posebno nalogo, da bi sterilizirali čim več psov in mačk, saj smo zaskrbljeni za njihovo zdravje (imajo HIV in druge spolno prenosljive bolezni). Prav tako je pretirano razmnoževanje mačk neprijetno za soseske.

Kaj naj posameznik naredi, ko vidi zapuščeno žival?

Prva stvar je, da o tem obvesti zavetišče ali društvo. Odgovorili mu bomo, naj žival zadrži, če le ni nevarna, naj jo nahrani in počaka, da bo prišel nekdo iz društva ponjo. Če pa gre za žival, ki ima lastnika, vendar ta ne skrbi dobro zanjo, potrkajte na njegova vrata in opozorite lastnika, da žival ne živi v razmerah, ki jih določuje zakon za zaščito. Če si sami ne upate opozoriti lastnika, pokličite društvo, ki bo prijavo preverilo in lastnika opozorilo. Če še vedno ne bo nobenega izboljšanja, ga nato prijavimo inšpekciji.

Kako pogoste so prijave?

Dobimo veliko prijav in se poskušamo odzvati na vsako, vsaj v naši občini. Najraje vidimo, če so prijave pisne, saj moramo ohraniti anonimnost prijavitelja, vendar moramo imeti njegove podatke, saj se pogosto zgodi, da se kdo zafrkava oziroma je ljubosumen na soseda. Problem nastane tudi pri določanju zlorabe. Pri revnih ljudeh ali na kmetih žival živi razmeram primerno, vendar vseeno ni zanemarjena, nekomu pa bi se morda zdelo, da njen življenjski prostor ni dovolj velik, čist ...

Koliko klicev prejmete za najdene živali?

Vsako leto manj, saj so se ljudje navadili, da v takem primeru pokličejo imetnika zavetišča. Dobimo pa veliko klicev o mačkah, saj jih je preveč, zakon pa je zelo pomanjkljiv na tem področju.

Hvala dr. Tatjani Harlander za pogovor. Morda se boste po prebranem laže odločili za članstvo, v naslednjem šolskem letu pa boste lahko delo v društvu izbrali celo kot OIV. Mnogi razmišljate tudi o veterinarskem poklicu. Delo veterinarja je na kratko predstavila dr. Polona Gorjanc, aktivna članica društva.

Na kratko opišite veterinarski poklic.

Večina ljudi misli, da je to le zdravljenje psov in muc, vendar pa je poklic širši. Veterinar lahko dela tudi v klavnici, kjer pregleduje meso in organe, na inšpekciji ipd. Na veterinarski postaji pa v glavnem zdravi, dela na terenu, v lekarni ... Delo delimo na primarno, sekundarno in terciarno. V primarnem sektorju so veterinarske ambulante, v sekundarnem je laboratorijski del, terciarni sektor pa je inšpekcija, ki nadzira vso ostalo veterino.

Kakšna je vaša vloga v društvu?

Sama sem aktivna članica, drugače pa se veterinar sreča z društvom, ko je treba poskrbeti za najdeno žival: ji oskrbeti rane, poškodbe, oceniti njeno zdravstveno stanje, odpraviti parazite, cepiti ter občasno tudi usmrtiti.

V kašnem stanju so ponavadi te živali?

Najhuje je z mucki: dostikrat imajo vnete oči, polni so zajedavcev, so umazani in poškodovani.

V kakšnih primerih se mora veterinar odločiti za evtanazijo?

Če žival pripelje lastnik zavetišča in predloži dokaze, da jo je imel več kot 30 dni, veterinar nima izbire, drugače pa se za to odločimo le, kadar res ni izhoda. Recimo, če žival nima lastnika in ima obsežne

VESELI BI BILI NOVIH ...

poškodbe, saj so stroški operacije lahko zelo veliki, tudi čez 100.000 SIT.

Se vam zdi, da smo ljudje dovolj osveščeni glede skrbi za živali?

Ne, večinoma se ljudem še vedno zdi škoda denarja za žival.

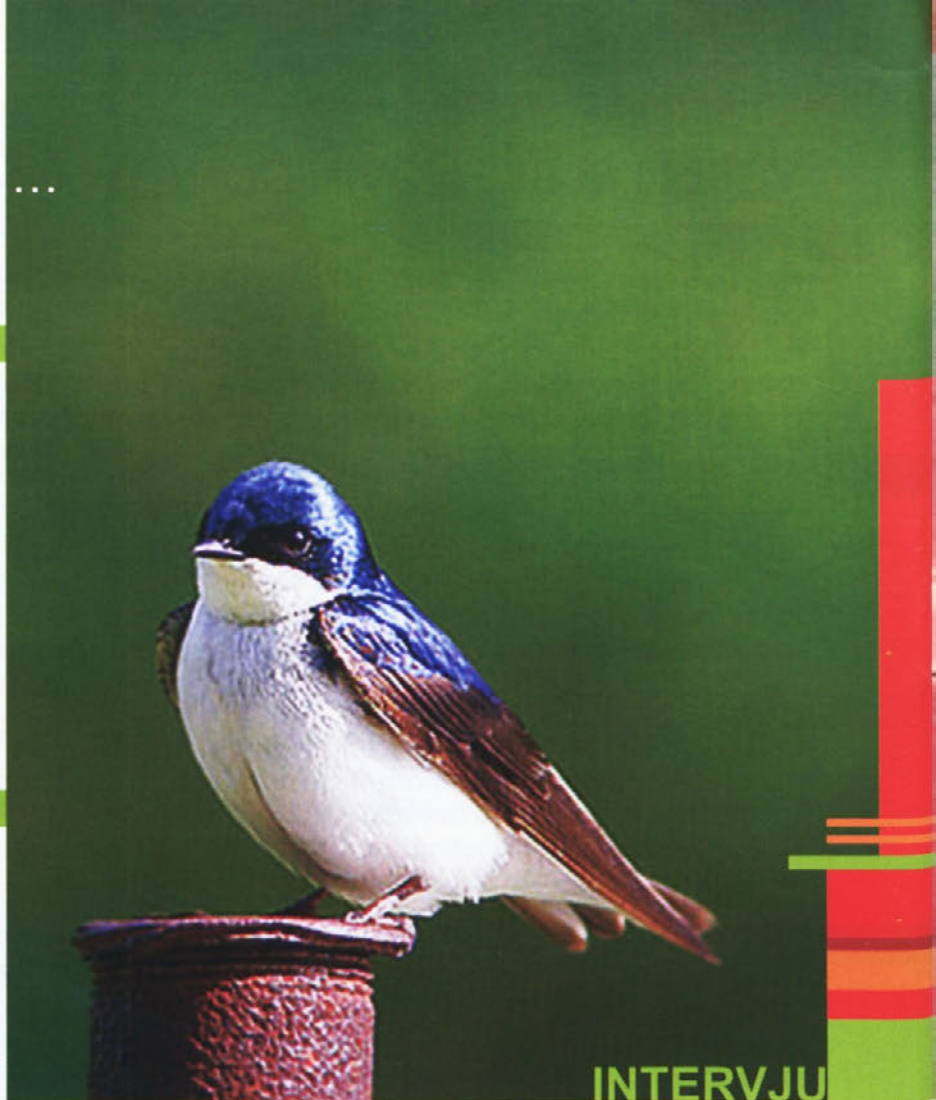
Kaj bi mi morali storiti za te živali?

Prva stvar, ko najdete zapuščeno žival, je, da pokličete zavetišče, predvsem pa bi morali vsi obravnavati žival kot živo bitje, in ne kot lastnino (v zakonu je žival definirana kot lastnina). Treba je dvigniti kulturo sobivanja – če za žival ne moreš skrbeti in je imeti rad, je raje ne imej.

Na kaj moramo biti še posebej pozorni sedaj, spomladi?

Lastniki psov morajo biti pozorni na rok cepljenja za steklino, drugače pa nekih posebnih sezonskih boleznih ni. Morda je le nekaj več poškodb, saj se živali gonijo, posledično je tudi več sterilizacij.

Obema hvala za pogovor.

SLIKA

Šikaka

Ob bregu reke zelene,
čakam na nič,
vsaka mišica čaka le mene,
pa poletim kakor ptič.
Odsev v globine me vabi,
ko stojim nad čarobno bistrino,
vetrc zaveje, povabi,
v vse bližjo me globočino,
čof, uf kako je fino.

Za pomlad, poletje in Žužemberk.

EKSKURZIJA V ZAGREB

V okviru OIV Verstva in etika smo si v petek, 7. aprila, pod mentorstvom prof. Roberta Šupeta, ogledali znamenitosti mesta Zagreba, hrvaške prestolnice, ki ima, skupaj z bližnjo okolico skoraj milijon prebivalcev.

Po odhodu iz Novega mesta ter relativno uspešnem prečkanju meje (dijak G. K. je ostal na meji, ker je pozabil potni list), smo si po prihodu v Zagreb najprej ogledali tamkajšnjo mošejo. Ta velja za eno najlepših v tem delu Evrope, zagotovo pa za najbolje uporabljeno, saj je v njej organizirana tudi medresa, verska šola, ki ima status gimnazije. Predstavlja nekakšno muslimansko različico nam bolj znanih škofijskih gimnazij. Lastnosti islama ter njegovo vlogo v vsakdanjem življenju muslimana nam je predstavil eden izmed profesorjev na medresi. Predstavitvi so prisostvovali tudi tamkajšnji dijaki. Skupno jih naj bi bilo približno 120, kar pomeni približno en oddelek v vsakem letniku. V vsakem letniku so vsaj trije dijaki iz Slovenije. Tovrstnega versko-kulturnega centra pri nas za zdaj, kljub skoraj štiridesetletnim prizadevanjem slovenskih muslimanov, še ni in žal razni denacionalizacijski postopki, predvsem pa pomanjkanje politične volje še ne obetajo drastičnih sprememb na bolje.

Iz mošeje nas je pot vodila po starem delu Zagreba, kjer smo si ogledali stari del mesta ter trge Kralja Tomislava, Bana Jelačića ter Maršala Tita, politikov, ki so zaznamovali zgodovino naših južnih sosedov.

Po krajšem postanku v od zime še neprebujenem Botaničnem vrtu, smo se odpravili v luteransko cerkev. Tamkajšnji župnik nam je predstavil zgodovino protestantizma na Hrvaškem, ki je zelo povezana s slovenskim protestantizmom. Skupaj sta se skupnosti zoperstavljali močnemu vplivu ter pritiskom rimskokatoliške cerkve ter kljub relativno majhnemu številu vernikov preživeli. Naj spomnim, da je tudi bivši slovenski predsednik Milan Kučan protestant.

Na Cvetnem trgu smo si ogledali Cerkev sv. Save, enega najpomembnejših svetnikov Srbske pravoslavne cerkve. Cerkev se obnavlja in je v dokaj slabem stanju in zdi se, da v zadnjih petnajstih letih ni bilo denarja, še manj pa politične volje za njeno obnovo. V mestu ter njegovi okolici prav tako ni zaslediti smerokaza za Beograd, prestolnice nekdanje skupne države in zdi se, da je desetletna vladavina Franja Tuđmana pustila močan pečat na hrvaškem glavnem mestu. Po stenah hiš in blokov se pojavljajo grafiti v podporo pred kratkim prijetemu generalu Gotovini, vidijo se tudi številni drugi nacionalistični, v večino primerih proti Srbom usmerjeni grafiti. Seveda se da na skoraj vsakem kvadratnem metru kupiti dres, krožnik, čepico, zastavo, plakat ali pa vsaj majico z motivom slavne šahovnice, skoraj tisoč let starim simbolom, ki predstavlja dve plemeni, Rdeče ter Bele Hrvate. Kljub vsej tej simboliki, ki povzdiguje hrvaški narod nad vse druge, moram priznati, da so bili ljudje do nas zelo prijazni. Skoraj vsak mimoidoči, ki smo ga povprašali za pot, nam je prijazno razložil kam in kako, dal kakšen nasvet ter nam navadno naklonil prijazen nasmeh.

Na Gornji grad, srednjeveški del Zagreba se da priti z vzpenjačo, kakršna se pravkar gradi tudi v naši prestolnici. Večina se nas je raje odločila za zdrav, predvsem pa cenejši sprehod po stopnicah. V Gornjem gradu je skoncentrirana politična elita z Banskimi dvori, poslopjem hrvaške vlade ter državnim zborom, saborjem. Med saborjem ter poslopjem hrvaške vlade se razprostira Trg sv. Marka, na katerem najdemo tudi najstarejšo zagrebško lekarno, katere lastnik naj bi bil celo pravnik italijanskega književnika Danteja Alighierija. Odhod iz Zagreba je bil izpred zagrebške katedrale-stolnice, simbolom na hrvaškem zelo močnega katolicizma. Naša južna sosedica ima namreč sklenjen konkordat s Svetim sedežem, ki močno privilegira Rimskokatoliško cerkev.

Iz Zagreba nas je pot vodila v Kumrovec, rojstno vas bivšega jugoslovanskega predsednika Josipa Broza-Tita. Slednji je bil voditelj partizanskega gibanja, ki je bilo zaslužno za zmago nad antifašizmom. Tito je bil (in je še vedno) kult osebnosti, ki predstavlja šarmantnega in karizmatičnega voditelja. Danes je Kumrovec, nekdanja romarska točka bratstva in enotnosti, preurejen v staro selo, zgodovinsko vas. Gre še za en dokaz razvrednotenja njegovega kulta, do katere je prišlo po njegovi smrti, predvsem pa po krvavem razpadu nekdanje skupne države, katere oče je bil skoraj 35 let. Vendar kljub temu je Kumrovec še vedno za mnoge ostal romarska točka. Tu je mogoče kupiti številne majice, značke, skodelice, slike ter knjige o morda najpriljubljenejšem politiku, ki bo kadarkoli živel v tem delu Evrope. Morda je bil priljubljen prav za to, ker je uspel združiti toliko različnih narodov, kultur, ver.

In prav to je bil smisel ekskurzije, združevanje različnosti. Sprejemanje drugih in drugačnih, drugače mislečih ter verujočih.

OZIMNICA

Ujeti trenutek ...
Za spomin!
Na kaj?

Ujeti srečo ...
Za spomin!
Na koga?

Ujeti tebe ...
Za trenutek, za srečo ...

Pazi se mojih mrež!
Trenutke in srečo spreminjajo v
spomine...

Rok trajanja je omejen!

GOST

Prit i...
Nepovabljen!

Vstopiti ...
Nezaželen!

In ostati, ker ni več vrat ...
Ni več izhoda ...
Ali res?!

Pssst ...
(v okna zabijam žeblje)

SUHO CVETJE

Zopet sneguje ...
Ker je lani snežilo?
Nihče več novih načrtov ne kuje.
Poletje je vse, na glavo obrnilo.

In jaz sem zopet jaz postala,
smisla nič več nima.
Tega sem se najbolj bala ...
Ah, dolga bo ta zima!

SPOZNAM TE ...

Dekle za mizo tam sedi
iskro vije z očkami,
čaka fanta, da ga spozna
v obrisu rahlo se smehlja.

...

Pomladno sonce se nasmiha,
gozd skrivnosti šepeta;
kotičke ustnic v nasmeh zaviha
pogled v oči; se mu preda.

...

Tam sta prvič se dobila,
tam izvedel nje ime;
morda se prvič poljubila,
morda - tega nihče ne ve.

USODI NE MOREŠ UBEŽATI

(Primer na Antigoni in Kralju Ojdipu)

Zakaj usoda?

Ljudje znamo izjemno omejeno razmišljati, vsaj v nekaterih konceptih razvijajočega se pojmovanja življenja, smrti in »zakaj mora tako biti« - usodi.

Drama igra s strastjo povezana rdeča nit nas veže, da podoživimo, kaj, zakaj in kako se je zgodilo. Vloga igralcev v dramah je velika, saj če želijo pokazati, kako so se počutili liki v dramah, npr. Kralj Ojdip in Antigona, morajo imeti izjemno znanje igranja, prepričevanja strasti, biti morajo prepričljivi s svojimi besedami, s katerimi občutja zavijajo med vrstami poslušalcev. Antigona je opravila častno delo. Čast in ljubezen eno in drugo počasi zamira med ljudmi. Že namen je vreden omembe. Hkrati pa je Ojdip, sicer v drugem delu, pokazal svojo pravičnost in prizadevanje, tudi čast. Podobna sta si bolj, kakor bi si kdo predstavljal. Sta zlitje enega časa, enega častnega namena, ene ideje, ene pisateljeve duše, ki se je »poigrala« z njuno usodo, da ozaveš ljudi. Svet ni pravičen. Ljudje naredijo svet pravičen in obratno.

»Usoda« tudi nas doleti, tako kot je njiju, vsak trenutek vsako sekundo. Zakaj »usoda«? Če bi bili ljudje sprijaznjeni, da je »usoda«, potem se ne bi ozirali nazaj. Trenutek spoznanja, ki se vleče, se vleče, pri tem te oblije mrzel pot, se vleče, prešine te, se vleče, začutiš, da je to tvoj osebni najbolj bistroumni trenutek, se vleče, napade te spoznanje, se vleče, podre te kot kladivo žebelj, se vleče, spodmakne ti tla pod nogami, pohiti, pogledaš navzgor za nevidno nit ali vrv, na katero bi se oprijel, vrvi ni, trenutek zastane.

Tukaj je jedro dogajanja. To je čisto umsko in čutno ravnovesje Antigone in Kralja Ojdipa. Ne popolno, udarjajoče. Ideja se porazgubi, izgubi vrednost. Prostor zapolni idila trenutka, ki ni idila. Črna puščica te obstreli, ustrelj, zadane v srce in tam ostane. Čast je dvigovala in ker je dvigovala, je z dvojno hitrostjo letela proti tlom. Na tleh te kdor koli težko pobere.

Brez »usodne« kazni ne greš stran. Smrt, ne to je pregrozno, ali pač... Ideja je ... usodna. Srce te zaboli. Planeš v jok. Pritiska, ne gre več naprej, ne, ne, ne gre. Vsega je dovolj. Nabira se. V joku se pritisk sprosti, a se oblikuje neka nova, dominantna misel. Misli ti preplavijo dejstva. Dejstvo pa je povezano z usodo. Ozreš se nazaj. Vidiš svoje napake, a jih ne moreš popraviti. Rad bi šel nazaj, nazaj v čas, nazaj, za en sam trenutek, samo en, naj mi bo podeljena ta milost. In potem spet jok, spoznanje da nisi nič »večji«, nimaš več privilegijev, kakor ostali ljudje.

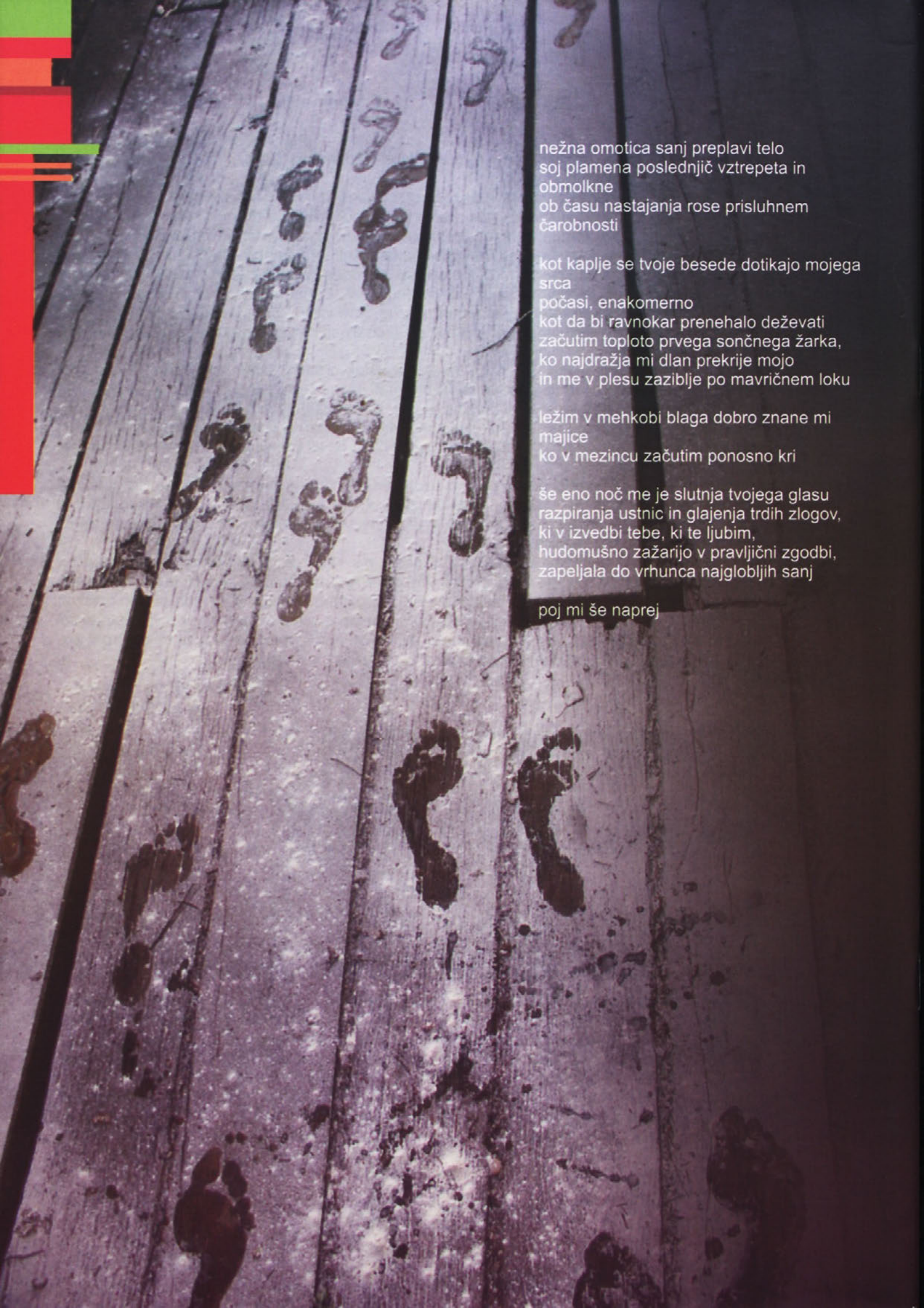
Premor.

Žalost, cvet duše se zapira v tvoje onemoglo in izmučeno srce. Lahko si mrtev ... pojavijo se posledice. Dogodek se ti za vedno zapiše v spomin, lahko v delcih. Pobereš se s tal. Če je bila dominantna misel smrt, si mrtev, mrtev, ne veš ... Hlipaš za zrakom. Če nisi mrtev, se pobiraš. Lahko označiš poškodbe, ki si si jih prizadejal, telesno in čustveno. Misliš, da je konec, sam vase potoneš v pozabo. Pripravljen si, pripravljen na ponovni začetek. Časten značaj, preprosto dobra ideja, pravična ali še boljše pravilna, a tragičen konec, ujet v trenutku, s posledicami. Oba lika izžarevata pozitivno strast, ki živi naprej. »Usoda«, »krivda«, da ali ne, ne vemo. Možno je oboje. Ko bomo v današnjem svetu dognali pomen »usode«, krivde in tragičnosti, bomo ugotovili, da je na nek način vse za nekaj dobro in pozitivno. Ampak to je težko, še posebej v tem svetu, s pozabljenimi vrednotami časti, pravičnosti, strasti v pravem pomenu. Vse besede imajo več pomenov. Vsako dejanje ima več pomenov. Vse ima več posledic.

Vse pa je za nekaj dobro.

Raziskujmo naprej ...

nežna omotica sanj preplavi telo
soj plamena poslednjič vztrepeta in
obmolkne
ob času nastajanja rose prislunem
čarobnosti

kot kaplje se tvoje besede dotikajo mojega
srca
počasi, enakomerno
kot da bi ravnokar prenehalo deževati
začutim toploto prvega sončnega žarka,
ko najdražja mi dlan prekrije mojo
in me v plesu zaziblje po mavričnem loku

ležim v mehki blaga dobro znane mi
majice
ko v mezincu začutim ponosno kri

še eno noč me je slutnja tvojega glasu
razpiranja ustnic in glajenja trdih zlogov,
ki v izvedbi tebe, ki te ljubim,
hudomušno zažarijo v pravljичni zgodbi,
zapeljala do vrhunca najglobljih sanj

poj mi še naprej